

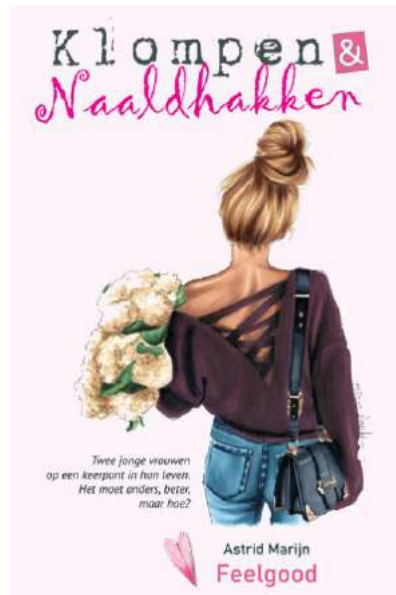
Klompen en naaldhakken

By Astrid Marijn

edit by Thirza Meta

Cover: Astrid Marijn

Published by at Astrid Marijn

Tessa

Tevreden kijkt ze haar nieuwe appartement rond. Een riante huiskamer met een wit lederen bankstel in lounge opstelling, glazen salontafel, dito eettafel met zes designstoelen, een schilderij van Herman Brood boven de schouw. Ze gaat voor het raam staan en geniet van het uitzicht met in de verte de Domstad. Ze had in Utrecht willen zitten, maar steeds was er iets met de woning waar ze een oogje op had. Of het pand was al verhuurd of verkocht, of het stond in de verkeerde buurt of het zat vol schimmel. Haar geboortedorp was wel de laatste keuze geweest om naar terug te keren, maar toch had het lot zo besloten. De splinternieuwe wijk ligt buiten het oude dorp en was binnen no-time uit de grond gestampt. Het appartement kopen was geen verkeerde beslissing geweest, vindt ze zelf. In de strakke luxueuze keuken bedient Tessa zich van een kopje Nespresso. 'What else, George, what else ... en gelijk heb je.' Ze heft haar kopje naar Mister Clooney, die haar met zijn pretogen en sexy rimpels – bij hem wel – toelacht vanaf de achterkant van de Vogue.

Om haar benen kronkelt zich een witte pluusbaal. Zijn gespin doet Tessa glimlachen, terwijl ze zich bukt en de kater over zijn kop kroelt. 'Honger, Max? Nog even wachten. Kom,' en ze tilt de kat op. Samen ploffen ze op de ruime bank. 'Vanavond zoeken we vroeg ons mandje op, want morgen is de grote dag.'

De kater was een geschenk van haar moeder, alweer zeven jaar geleden. Hoewel ze absoluut geen huisdieren wilde, was ze meteen verknocht aan het kleine witte bolletje Pers dat uitermate nieuwsgierig zijn kopje boven zijn mand had uitgestoken. Zodra hij haar had ontdekt, was hij onbevreesd uit het mandje gerold, had wat rond gerommeld en was al snel hard spinnend op haar schoot in slaap gevallen. Max was een van de weinige dingen waar ze haar moeder echt dankbaar voor was. De band met haar moeder is hooguit beleefd te noemen. Ook al deed ze het laatste jaar wat meer haar best zich in haar dochters leven te betrekken, het verleden kan niet zomaar worden uitgewist. Tessa had haar moeder lang de schuld gegeven van hun gebroken gezin, maar nu ze ouder wordt, ziet ze ook wel in dat niet alles een happy end heeft. Scheidingen komen helaas voor en misschien - heel misschien - was haar vader ook niet zo perfect geweest, hoewel ze hem nog steeds op een voetstuk plaatste. Dat zal ook niet gemakkelijk zijn geweest voor haar moeder, bedenkt ze zich.

'Misschien zat mama ook zo in de knoop net als ik soms, Max, wat denk jij?'

Max geeft geen antwoord, natuurlijk niet, maar zijn warme aanwezigheid vult de leegte die ze soms zo sterk voelt. Haar nieuwe baan was als een geschenk uit de hemel gevallen en hoewel ze best in Amsterdam had kunnen blijven zitten, voelde ze dat ze toe was aan een nieuwe stap in haar leven. Of is het gewoon weer een vlucht, net als alle andere verhuizingen? Ze schokschoudert, smoort het stemmetje van de twijfel. Het voelde goed, om in haar eenendertigste levensjaar aan iets nieuws te beginnen. Dit appartement voelde immers direct als thuis, háár thuis. Haar eerste koophuis, nu ze eraan denkt. Een goede investering. Ze grinnikt onwillekeurig.

Als haar favoriete serie afgelopen is, knipt ze de tv uit en zoekt haar slaapkamer op. Max loopt achter haar aan en gaat vast aan het voeteneind liggen. Het tweepersoonsbed is bijna kingsize, maar ze heeft graag ruimte als ze slaapt. Hij volgt elke beweging die ze maakt met zijn ogen. Ze trekt haar roze pyjama aan, kroelt de kat in het voorbijgaan snel tussen de oren, en legt vast haar kleding voor morgen neer. Mijn eerste werkdag in Utrecht! Haar hart maakt een sprongetje. Ze dooft de lichten en kruipt onder het dekbed. Met Max aan haar

voeten is ze snel in dromenland.

Ze wordt wakker van haar wake-uplight, dat de kamer in een lichtgele gloed zet. In haar onderbuik kriebelen de opwinding en de spanning. Een nieuwe baan, een nieuw team. Haar outfit ligt al een week klaar. Niet dezelfde, nee, ze heeft deze elke dag gewisseld. Dan vond ze een rokje beter en de volgende dag een broek. Maar met de laatst gekozen is ze het al twee dagen eens, dus deze wordt het. Een mooie grijze pantalon met een dun zwart streepje met dito colbertje, eronder een wit, zijden bloesje met een kanten kraagje. Ze wil niet te veel opvallen de eerste dag, maar wel kwaliteit, betrouwbaarheid en vooral succes uitstralen. Geen tijd voor de stoomcabine, dus wordt het een snelle wasbeurt. Voor haar toilet neemt ze wel de tijd. Zorgvuldig steekt ze haar blonde lokken op en laat precies een paar plukken eruit, voor het nonchalante effect. Foundation, poeder, lichte oogschaduw, mascara en de roze lipgloss maken het af. Een natuurlijk fris resultaat lacht haar toe in de spiegel. Snel zet ze een bak brokken neer voor Max. Ze kroelt het dier tussen de oren, voordat ze de koelkast opentrekt: kant-en-klaarmaaltijden, fruit en magere melk. Maar ze moet de trein halen, dus ze kiest voor een smoothie met banaan, sinaasappel en mango en spurt naar de deur. Ze roept nog over haar schouder een gehaast 'Tot vanavond, Max', en weg is ze.

De snijdende wind geselt haar gezicht. De parkeerplaats ligt onder een dikke sneeuwlaag verborgen. 'Pas één december en nu al zoveel sneeuw,' moppert ze, 'dat belooft nog wat deze winter.' Kinderen gooien een sneeuwbal die ze nog maar net kan ontwijken. Ze grinnikt, het doet haar denken aan vroeger. Vroeger, toen ... Abrupt breekt ze die gedachte af. Niet nu.

Glibberend baant ze zich een weg door de sneeuw naar het perron.

'Môgguh, dame.' Tessa neemt de Metro aan van de vriendelijke man die ze uitdeelt. Ze is net boven als de trein het station binnen dendert. Het openbaar vervoer, het is iets waar ze aan moet wennen. Ze is het gewend om alles met de auto te doen, maar haar nieuwe kantoor is midden in het centrum van Utrecht gevestigd. Personeel dient met het openbaar vervoer te komen. Of op de fiets. Maar dat ziet ze niet zitten. Gelukkig heeft ze wel een eersteklas abonnement gekregen. Nu hoeft ze in ieder geval niet de hele rit te staan in de ochtendspits.

Het is druk op Utrecht Centraal. Tessa haalt eerst een macchiato bij Starbucks. Die koffie op kantoor is vast niet te zuipen. De roltrap af en dan naar rechts dacht ze. Struikelend komt ze van de roltrap. Les voor de volgende keer: hakken pas op kantoor aan ... niet met hakken door de binnenstad als je haast hebt, noteert ze in gedachten.

'Ahh!' Bijna ligt ze languit over straat. Gelukkig staat precies daar een lantaarnpaal. Hangend aan de paal lanceert ze haar macchiato met een fraaie boog op de stoep. Ze kan nog net haar tas uit de rondvliegende spetters houden. 'Fuck, fuck, fuck!'

'Miss, gaat het met u?'

Nee, wat denk je nou toch zelf, oelwapper, denkt ze automatisch, terwijl ze ondanks alles met een zekere waardigheid overeind probeert te blijven. Haar tas! Haar splinternieuwe D&G! Opgelucht haalt ze adem, geen zichtbare schade, alleen een beetje vies.

'My lassie? Ben jij het?' De gentleman omvat haar elleboog, houdt haar in evenwicht, terwijl ze met een schok beseft dat ze die stem herkent. Dat charmante Schotse accent. En er is maar één op deze hele wereld die haar *lassie* noemt – Schots voor “meisje”.

Ze kijkt op en helderblauwe kijkers vangen haar blik. 'No way! Matthew!'

De rossige Schot grijnst breed en spreidt zijn armen. Ze vliegt hem lachend om de nek.

'Bloody hell, meid, je ziet er fantastisch uit. Een beetje te dun zoals altijd.' Matthew knijpt haar ondeugend in haar billen. Ze moet hard lachen en draait koket een rondje voor hem. Hoelang is het geleden dat ze hem heeft gezien? Matthew met zijn leuke grappen, zijn pretogen, zijn sproeten, die in de zomer over zijn hele lijf te vinden waren, en over zijn lijf gesproken ... Matthew had een heerlijk lijf, niet te mager niet te gespierd, precies goed. Ze was eenentwintig toen ze stage liep in Londen. Matthew was een van de beste artdirectors destijds, creatief en gewaagd. Ze had veel van hem geleerd. En niet alleen op reclamegebied ... Het schaamrood vliegt haar naar de kaken als ze daar aan denkt, Matthew, zij, beiden naakt in een luxehotelkamer. De hele dag vrijen en eten, en die avond een conventie, waar ging die ook alweer over? Matthew die haar op handen droeg en later een van de geweldigste minnaars bleek die ze ooit had gehad. Londen ... het lijkt wel een mensenleven geleden. Wat een geweldige tijd had ze daar gehad. Tot over haar oren verliefd op hem, maar helaas voor haar, Matthew was al getrouwd. En zij bleek niet genoeg voor hem om zijn

vrouw te verlaten. Toch hadden ze liefdevol afscheid genomen. Niemand kon lang boos blijven op deze Schot, zij ook niet, zelfs al had hij haar jonge hart gebroken.

Ze wil hem net vragen wat hij in Utrecht doet, als ze worden onderbroken door het gerinkel van haar telefoon. Ze vist haar iPhone uit haar tas, een berichtje van Lisa, haar vriendin: "Succes vandaag, pak ze in met je *killer smile*." Wat lief. Lisa kent ze nog van de havo, waar ze samen de boel op stelten hadden gezet. Contact was soms minder intens, maar de meiden waren elkaar nooit helemaal uit het oog verloren. Ze stuurt een "thanx" en stopt haar telefoon weer in haar tas, met een zakdoekje probeert ze de koffievlekken eraf te vegen.

Ze vertelt Matthew over haar nieuwe baan. 'Maar ik moet nu echt rennen!'

Hij kent het bedrijf niet maar wenst haar veel succes en tovert zijn kaartje uit zijn binnenzak. Na een vette knipoog en een zoen op haar wang, fluistert hij in haar oor: 'Snel wat drinken samen, pretty?'

Bijna gaat ze weer onderuit. 'Stomme hakken,' wijst ze hem op haar pumps. 'Maybe,' reageert ze op zijn voorstel. Wat leuk, Matthew. Vlinders fladderen sinds een lange tijd weer rond in haar buik. Voorjaarskriebels, in hartje winter, grinnikt ze.

'Goedemorgen Wendy!'

Het meisje achter de receptie vliegt overeind. 'Eh, goedemorgen mevrouw.' Ze hapert, duidelijk niet wetend hoe ze Tessa aan moet spreken.

'Tessa Basset, de nieuwe manager op marketing en communicatie. Je mag mij Tessa noemen. Of als je het fijner vindt, mevrouw Basset. Hier,' ze haalt een Viva uit haar tas, en glimlacht naar Wendy, 'voor als het rustig is.' Wendy neemt het tijdschrift blij in ontvangst. Bingo. Ze geeft Wendy een knipoog als ze vervolgt: 'Zeg tegen meneer van Dongen vooral niet dat ik al binnen ben, oké? Kan ik even rustig opstarten.' Glimlachend begint ze aan haar klim naar de derde verdieping. Liften zijn voor mietjes en billen moeten strak blijven.

Als ze neerploft in haar lederen stoel, denkt ze terug aan de vreemde ontmoeting van vanmorgen. Matthew, zomaar hier in de stad. Dat kan geen toeval zijn. Toch? Hun korte maar heftige affaire had hem bijna zijn huwelijk gekost. Daarna had ze gezworen nooit meer voor een getrouwde man te vallen. God, wat was ze jong en naïef geweest. Nu, tien jaar later, weet ze wel beter. Nee, deze dame laat haar hoofd niet meer op hol brengen door een

vent. Ze duwt Matthew naar de achtergrond. Eerst werk, dan plezier. Ze klapt haar laptop open en gaat aan de slag.

Na een uurtje loopt Tessa de gang op voor koffie. *Sterkte*, staat er op de automaat met een min ervoor en een plus erachter. Inderdaad, sterkte ... vies spul. Toch tapt ze een cappuccino, extra sterk, en loopt terug naar haar kantoor.

Het ingestelde alarm van haar telefoon geeft Tessa nog een half uurtje voor haar eerste bijeenkomst met haar nieuwe team. Zeven nieuwe mensen, altijd spannend. Natuurlijk heeft ze alle gezichten en bijbehorende profielen uitgeplozen op internet. Zouden ze haar ook hebben nagetrokken? Er is toch bijna niks meer te verbergen tegenwoordig. Zelf zorgt ze ervoor dat haar LinkedInprofiel zakelijk blijft en up-to-date is; Facebook en Instagram gebruikt ze puur om in contact te blijven met haar vrienden uit het buitenland. De enige uitspattingen die ze doet, zet ze zo nu en dan op Twitter, maar al te bont zal ze het nooit maken. Tessa loopt nog even haar lijst na en grinnikt. Heel handig, *social media*. Zo leerde ze dat ze de receptioniste, Wendy, graag de Viva leest en verliefd is op een Italiaan. Dat Tom, de tekstschrijver, getrouwd is en maar liefst drie kinderen op de wereld heeft gezet. Hij is geboren en getogen in een in een dorpje vlakbij Utrecht, een echt outdoor type, met hobby's als kanoën, klimmen en wandelen. Lieke, haar nieuwe artdirector, staat in haar vrije tijd op de planken van het theater; een extrovert type, aan alle foto's op haar Instagram te zien. Tessa neemt alle gezichten en namen nog eens goed door. Straks moeten een stevige handdruk, haar charme en de kennis van zaken de rest doen.

De vergadering was een succes. Ze wist de juiste toon aan te slaan en niemand had gemerkt dat ze eigenlijk op was van de zenuwen. Het reclamevak is nu eenmaal een hoop blabla en dat is niet iets wat haar van nature ligt. Meneer van Dongen was nog even binnengelopen en had met een glimlach om zijn mond de deur achter zich gesloten. Op haar agenda staat een marketingplan voor een nieuw product van een groot account, maar nu eerst even het nieuws bekijken. Ze opent een aantal social media apps en scrollt even door haar Facebook en Instagram om te zien wat haar vrienden hebben uitgespookt. Als laatste leest ze nog een blog van haar vakgenoten. Ze bergt haar telefoon op en begint zich door het dikke dossier te werken.

Het is al laat als ze afsluit. Wendy is al vertrokken en de man van de beveiliging zit op haar plaats. Hij broemt haar goedenavond als hij de deur achter haar sluit. Tessa is niet anders

gewend. Ze is vaak als eerste en laatste op kantoor. Het heeft haar carrière geen windeieren gelegd. Ze mag dan uit een vermogende familie komen, haar succes heeft ze aan zichzelf te danken. Haar knorrende maag dwingt haar iets te eten, voor ze naar huis vertrekt. Ze vist een Sultana uit haar tas en wandelt op haar gemak naar het station. In de trein zitten mensen chagrijnig naar het donker achter de ramen te staren. Op de weg terug naar huis twijfelt ze of ze nog naar de supermarkt zal rijden. Maar de kou laat haar rechtstreeks naar huis gaan, waar ze op de bank naast Max neerploft. Haar hakken schopt ze uit en haar zachte roze pantoffeltjes warmen haar koude tenen. 'Morgen weer een dag, Max,' mompelt ze als ze de kat een stukje kip uit haar opgewarmde diepvriesmaaltijd voert. Max tikt nog een paar keer met zijn pootje tegen haar arm, bedelend om een stukje kip. De rest van de avond brengt ze zappend op de bank door, nadat ze een to-dolijstje heeft gemaakt: 'inschrijven sportschool, schoonmaakster zoeken, Lisa bellen ...' en onderaan in het klein, alsof ze erover twijfelt: 'begraafplaats'.

Paula

'Daan, verdorie, Daháán, kom nou, schiet eens op. Schoenen aan, jas aan, straks komen we weer te laat!' Paula staat onderaan in het kleine halletje met haar jas aan en die van haar tienjarige zoon in haar hand. Als hij eindelijk aankomt, commandeert ze hem met zijn jas in zijn handen de trap af.

Samen met Daan woont ze in een kleine bovenwoning tegenover de supermarkt waar ze werkt. Klein en knus, zo zou je het kunnen omschrijven, denkt ze als ze de deur dichttrekt, maar klein en noodgedwongen is dichterbij de waarheid. Dankzij haar handige broer heeft Daan toch een eigen kamer, meer een 'hok', en heeft zijzelf ook nog een beetje privacy. De woningen zijn meer bedoeld voor studenten of net uit huis wonende stelletjes. Niet voor een jonge moeder met een bijna puberende zoon. Maar het was het goedkoopste dat ze toen kon krijgen en langer bij haar ouders op de boerderij was echt geen optie. Toen Daan vier werd en naar school ging, vond ze dat het zelf moest rooien. En daar is ze aardig in geslaagd. Maar de laatste tijd knaagt er iets, Daan kan meer zelf, heeft niet meer zoveel zorg nodig. Ze wilt dolgraag meer van haar leventje maken, maar hoe?

Ze zet Daan op school af en fietst terug naar haar werk. Bijna Kerst, dat betekent op zijn zwakst gezegd drukte in de winkel. En met het weinige personeel, door ziekte, wordt het

behoorlijk aanpoten vandaag. Een paar oude vriendinnen van school passeren haar kassa, ze zijn allemaal even beleefd en ze probeert het medeleven in hun ogen niet te zien. *Ik ben trots op wat ik heb bereikt, ik zorg voor mijzelf en Daan.* Het is een mantra die ze op moeilijke dagen als deze opdreunt. In de zomer is het wat gemakkelijker dan nu in de winter.

Het is niet alleen medeleven in hun ogen die ze ziet, ook schaamte, *belachelijk*. Het liefst doen deze vrouwen boodschappen in duurdere supermarkten, maar de prijs wint het uiteindelijk toch altijd. Het leukste vindt Paula dan om hun naam hardop uit te spreken als ze de dames gedag zegt. Die blik die ze haar dan toewerpen, is geweldig.

Susanna staat voor haar kassa met een bolle buik en haar stralende echtgenoot Richard naast haar. Hoewel de vrouwen elkaar al hun leven lang kennen, wisselen ze al jaren amper een woord. Hun levens hebben zo'n andere wending genomen. Beleefd vraagt Paula hoe het gaat en hoelang ze nog moet. Richard neemt direct het woord, alsof arme zwangere Susanna niet zichzelf kan praten. 'Nog een paar weken, misschien wordt het wel een kerstkindje!' Hij wrijft liefdevol over zijn vrouws buik.

Paula glimlacht naar ze: 'Dat zou mooi zijn, nietwaar. Sterkte nog even, Susanna. En zet 'm op straks.'

De zwangere vrouw draait zich met haar mooie opgemaakte gezicht en perfecte glimlach om. *Nu nog wel, Suus, straks heb je ook wallen, als die kleine wolk je nachten verstoort.* Het helpt gewoon om even aan dat soort dingen te denken, maar Paula weet ook wel dat ze zich er niet echt beter door gaat voelen. Ze moet ermee ophouden zichzelf vergelijken met anderen en ze neemt resoluut het besluit dat het volgend jaar anders moet. Wie weet krijgt ze toch die opleiding betaald die ze al zo lang wil, ze gaat er gewoon flink haar best voor doen. En is het misschien niet zo dat ze zich die medelijdende blikken van haar vroegere klasgenoten inbeeldt? Er heeft nog nooit iemand echt iets naars gezegd tegen haar. *Ja, Paula, het wordt tijd om je instelling te veranderen!* spreekt ze zichzelf streng toe. Ze moet echt actie gaan ondernemen.

'Paula, de vracht is er.' Nikkie, haar leukste collega, zwaait en gebaart naar haar.

Ze roept Fatima om haar kassa over te nemen en loopt naar achteren. Ze heeft het toch maar mooi geschopt tot assistent-filiaalmanager en dat zonder diploma's. Echt helemaal niet gek. Ze gaat vanaf nu ophouden met zo streng voor zichzelf te zijn. En direct lacht Paula om zichzelf. *En hou nou ook eens op om zo tegen jezelf te praten, muts,* grinnikt ze.

'Wat is er zo grappig, schoonheid?' Ruud, de vrachtwagenchauffeur, is al bezig met uitladen. Hij werkt al ruim drie jaar voor het transportbedrijf dat de vrachten bezorgt, en ze weet dat ze altijd op hem kan rekenen. Vertrouwd en veilig. De laatste tijd probeert hij haar steeds vaker aan het lachen te maken. Nu zij reeds lachend binnenkomt, kijkt hij even vreemd op.

'Och, niks, is alles er?'

'Nee, je mist een deel van de actie.' Hij meldt het haar alsof het geen grote ramp is.

'Wat! Dat meen je niet.'

'Als je nou van het weekend met mij mee naar de nieuwe James Bond gaat, kom ik het einde van de middag brengen.' Hij grijnst haar toe. Met zijn eeuwige geblokte overhemd, baardje van een week of wat en versleten spijkerbroek heeft hij iets charmant kwajongensachtigs over zich.

Paula stoot hem lachend aan, springt de laadklep van de vrachtwagen op, en grijpt een kar. 'Weet je, Ruud, als ik het nu gewoon vast pak, scheelt het jou een extra ritje en van het weekend heb ik al plannen.'

'Oké, oké, betrapt. Maar een dezer dagen zeg je ja, Paula, al is het maar om van mij af te zijn.'

'Ruud ...'

'De aanhouder wint, Paula! En weet je ...?'

'Nou?' Paula kruist haar armen en gaat voor hem staan met een blik van, kom maar op.

Ruud buigt naar voren en fluistert in haar oor: 'Je bent mooi als je lacht', en draait zich om.

'Uh, oh, dank je,' stamelt ze naar zijn brede rug. Zo'n direct compliment had ze nog niet eerder van hem gehad, sterker nog, ze heeft het gevoel dat hij elk woord meent.

Als Paula alles heeft gecontroleerd en de papieren tekent voor de vracht, stapt hij fluitend de cabine in. Met een harde toeter vertrekt hij naar het volgende filiaal. Ze steekt haar hand op.

Wat moet ze toch met hem? Hij is helemaal niet verkeerd, aardig, ziet er best oké uit, de vrachtwagen zal Daan geweldig vinden, maar ze voelt geen kriebels, niks, nada, noppes. Dat moet er toch tenminste zijn? Waarom wijst ze toch elke potentiële man af? Waarom gaat ze niet gewoon een keertje met hem uit, misschien groeit het wel? Tenminste, dat houdt Nikkie

haar steeds voor. Maar eigenlijk gelooft ze er niet zo in. Eerst maar koffiepaauze. Paula hoopt dat deze vrijdag snel voorbij is, ze heeft zin om vanavond met een wijntje op de bank te hangen. Misschien dat Daan bij een vriendje kan logeren. Ze is ineens ontzettend moe.

Daan wilde niet logeren en dus hebben ze samen gekookt en afgewassen. Haar kleine, maar soms zo verantwoordelijke knul. 'Ga jij maar lekker douchen, dan drinken we samen nog wat thee en duik jij je bedje in.' Paula veegt het aanrecht schoon.

'Mag ik dan de muziek aan?' Als ze knikt, geeft hij haar een knuffel en loopt naar de badkamer.

Paula staat nog met een vaatdoekje in haar hand. Ze leunt tegen het aanrecht en kijkt haar huisje rond. Niet groot, maar samen hebben ze het goed. De gemeente wil de woningen slopen en dat brengt haar weer bij de volgende kopzorgen. Waar moeten ze heen? Alles wat de gemeente aanbood dat ze kan betalen, is verder weg. Ze hebben zelfs die nieuwbouwwijk net buiten Utrecht aangeboden. Dat betekent Vleuten verlaten en een nieuwe school voor Daan. Voor Paula absoluut geen optie. Ze wil dat hij de laatste twee jaar gewoon kan afmaken op zijn vertrouwde basisschool. Ze hoort Daan zingen onder de douche, het liedje kent ze niet, iets van Nederlandse rap zo te horen. Ze trapt haar gympen uit en gaat op de bank zitten. Op haar telefoon - Daan noemt het altijd haar fossiel in plaats van mobiel - ziet ze dat haar moeder heeft gebeld. Maar ze heeft even geen zin in een opbeurende woorden van haar moeder; eigenlijk wil ze gewoon even tegen iemand aanzeuren die niet meteen alles uit de kast haalt om haar op te vrolijken, maar gewoon even meegaat in alles en dan ... Paula slikt, een partner? Mist ze dat? Is dat wat ze nodig heeft? Moet ze dan toch maar eens met Ruud uit? Ze knipt de tv aan en valt midden in de zoveelste herhaling van Friends. Heerlijk. Ze zet alle onruststokers van gedachtes even in de kast.

Daan kruipt naast haar in een joggingbroek en geeft haar een kop thee aan.

'Dank lieverd.' Ze kroelt door zijn natte haren. Hij lacht mee om de grapjes van Monica en Rachel, hoewel hij de helft er niet van snapt. Oh, wat zou dat heerlijk zijn, om zo'n groep vrienden te hebben als in die serie.

Tessa

Tessa is blij dat ze de vrijdag als vrije dag heeft bedongen in haar nieuwe contract. Een vierdaagse werkweek, wat een luxe! Wat zal mama er wel niet van zeggen, hoewel, mama zou zeggen: "Trouw met een rijke vent, dan hoef je nooit meer te werken!" Ze heeft er zelfs vast een aantal paraat staan. Tessa grinnikt en loopt fluitend door haar appartement, *life is good!* Morgen komt haar vriendin Lisa langs. Het is alweer een dik half jaar geleden dat ze elkaar voor het laatst hebben gezien. Druk, druk, druk, maar haar nieuwe baan, nieuw huis en dus nieuwe leven hebben haar doen beslissen meer tijd vrij te maken voor vrienden. Lisa heeft gelukkig ook een gaatje in haar agenda weten te maken om eens lekker bij te kletsen.

'Ik ga boodschappen doen. Zal ik wat lekkers voor lieve Max meenemen?' De dikke kater ligt tevreden op zijn designkussen op de witte bank, hij kijkt niet op of om als Tessa vertrekt.

Meestal bestelt ze online, maar vandaag wil ze wat rondkijken in de buurt.

Aangekomen bij het nieuwe winkelcentrum, twijfelt ze als ze de parkeerplaats op rijdt. Dan draait ze resoluut haar stuur om en rijdt ze haar Mini Cooper – Mr Cooper, grinnikte ze inwendig – het oude dorp in. 'Trip down to Memory Lane,' fluistert ze en parkeert Mr Cooper voor een paar kleine winkeltjes. Terwijl ze de wagen afsluit, kijkt ze al rond. Een aantal winkels herkent ze nog ... daar zat toch een bakker? Wat is het nu? Een makelaar? Ze stapt uit en haar laarsjes met hoge hakken glibberen over de met kinderkopjes ingelegde parkeerplaats. Ze wandelt voorzichtig verder, terwijl ze bijna ademloos om zich heen kijkt. Er is zoveel veranderd en toch ook weer niet. Ze weet niet hoeveel ze op haar geheugen kan vertrouwen. Achttien jaar is een lange tijd. Ineens staat ze voor de grote Sint-Willibrorduskerk. Zal ze ... Ze bijt op haar onderlip en stapt naar de deur. Hij is nog net zo massief als toen. Ze sluit haar ogen en legt haar hand tegen het ijzerbeslag. Ze duwt. Dicht. Natuurlijk. Ze aarzelt even, besluit dan om de kerk heen te lopen. Ze vindt een kleinere zijdeur, waarvan het slot niet dicht lijkt; als ze beter kijkt, ziet het eruit alsof het geforceerd is. Vreemd. Zou ze de politie moeten bellen? De deur zit nog dicht, dus het lijkt er niet op dat er iemand binnen is geglipt. De nieuwsgierigheid wint het. Ze kan straks altijd de politie nog bellen. Na een beetje duwen en wrikken krijgt ze de deur precies ver genoeg open. Tessa loopt naar binnen. De geur, die specifieke geur die in kerken hangt, vult haar neusgaten. Ze sluit haar ogen en haalt diep adem. Als vanzelf glijden haar gedachten jaren terug. De kerk, waar ze samen met haar ouders zondags de dienst bijwoonde, en later alleen met haar vader en broertje. De kerk met zijn kaarsen en bedwelmende wierook, wat vond ze het

heerlijk ruiken als na de dienst de kaarsen werden gedoofd. De kerk, een bloemenzee en zij in een witte jurk, als een prinses, haar eerste communie. Haar stralende ouders voorin, op de eerste rij. En dan, weer een bloemenzee, maar geen feest, verre van, een compleet ander soort viering, een –

Ze kapt die gedachte af. Hier is ze nog niet klaar voor.

Ze haalt diep adem. Rustig aan.

Langzaam komt ze weer tot zichzelf, opent haar ogen en neemt de kerk op. Een nieuwe verfriskende verf, wat banken die anders staan, maar verder ziet het er nog net zo uit als achttien jaar geleden. Het licht valt mooi door de gebrandschilderde ramen naar binnen.

Haar hakken klinken hard op de marmeren vloer, echoën door de kerk. Bij het Mariabeeld gooit ze een euro in het bakje en steekt twee kaarsjes aan. Ze knielt neer voor de Heilige Maagd, die haar zoontje teder in haar armen sluit. Wat ze zo-even wegduwde, wringt zich nu terug naar voren. Ze kan er niet tegen vechten, ze wil er ook niet meer tegen vechten. Eerst zachtjes, maar dan met horten en stoten, stromen de tranen over haar wangen. 'Papa, Bas ... ik mis jullie zo.' Haar stem is maar een fluistering, verstikt van verdriet. Te lang opgekropt verdriet. Al die tijd heeft ze overleefd op haar innerlijke kracht, maar vandaag ... vandaag lukt dat duidelijk niet meer.

Langzaam drogen de tranen op, maar haar ogen houdt ze gesloten en haar keel is gortdroog.

Holle voetstappen doen haar opkijken. Een deur die opengaat. Tessa merkt dat haar knieën zeer doen, hoelang heeft ze zo gezeten? Een blik op haar horloge, *half vijf!* Minstens drie kwartier. Ze voelt zich een beetje betrappt, maar ze kan zich nu niet meer verstoppen. De man heeft haar al gezien en loopt op haar af.

'Pardon mevrouw, de dienst begint vanavond pas om zeven uur, hoe bent u binnengekomen?'

'Sorry meneer ... de pastoor?' *Hoe spreek je zo iemand aan?*

De man kijkt vriendelijk, rimpels sieren zijn vriendelijke gezicht. 'Geen pastoor, jongedame. Ik ben de diaken van deze gemeenschap. Maar u mag mij ook Herman Groendaal noemen. U bent niet van hier?'

'Nee ... ja, wel ... maar ... ik ben weer terug.'

'Welkom terug dan, mevrouw. Alles goed?'

Ze kan moeilijk haar roodomrande ogen verbergen voor de oude man, maar hij hoeft niet alles te weten. Dus geeft ze het gesprek een andere wending. Ze wijst hem naar de zijingang: 'Hier ben ik naar binnen gekomen, deze deur stond, eh, op een kier.' Ze kon toch moeilijk zeggen dat ze de deur had opengeduwde, nadat het slot al stukgemaakt was door een ander.

'Ah, het slot is stuk, het beslag lijkt verroest en doorgebrand.' Diaken Groendaal rammelt eraan en er breekt een stuk staal af. 'De jeugd, vermoed ik.' Hij lacht erbij.

Tessa voelt zich een beetje schuldig tegenover de vriendelijke, oude man. 'Ja, vervelend. Ik wil het slot graag voor u vervangen.'

'Dat is erg vriendelijk, maar u heeft het niet stukgemaakt. Kom, ik heb nog wel even voor de dienst en u lust vast wel iets te drinken. Dan kunt u mij vertellen waar u bent geweest.'

'Waar ik ben geweest?'

'Ja, u was weer terug, zei u.'

Ze loopt achter hem aan, maar als hij de deur naar de sacristie opent, blijft ze staan. Ze staart argwanend naar de deur.

'Slechte herinneringen?' De diaken legt een hand op haar schouder.

'Nogal.' Zijn aanraking kalmeert haar.

Met een kneepje in haar schouder moedigt hij haar aan. 'Soms kan je maar beter je duvels in de ogen kijken.'

Ze kijkt hem vragend aan, hij kijkt geruststellend terug. Ze gaat langs hem heen naar binnen. Een zucht van opluchting. De kamer ziet er heel anders uit dan ze zich herinnert. Haar blik glijdt als vanzelf naar links. Waar toen twee kisten stonden. Een grote en een kleinere, die van haar vader en broertje.

'Ik ben Tessa Basset, niet dat ... dat u wat zegt natuurlijk ...' Ze forceert een lachje.

'Basset? Basset ...' herhaalt hij langzaam. Dan licht zijn gezicht op. 'Kleine Tessa, natuurlijk! Nu zie ik het! Dat is lang geleden. Hoe oud was je ook alweer? Twaalf, dertien? Toen je je vader ...' Diaken Groendaal stopt abrupt en kijkt haar bedroefd aan, '... verloor en je broertje.' De man biedt haar een stoel en een glas water aan. 'Het spijt mij, mijn kind. Nu begrijp ik wat je hier doet. Neem je tijd. De dienst is om zeven uur. Zou je die willen bijwonen?'

'Nee, dank u, ik ... mag ik nog eens terugkomen?' Ze neemt dankbaar een flinke slok en zet het glas weer op tafel.

'Natuurlijk, kind.' De man pakt een kaartje van tafel. 'Als je de volgende keer even belt, kan ik gewoon de deur voor je opendoen,' lacht hij. 'Je kan er daar uit.' Hij wijst naar een deur achter in de sacristie.

'Fijn, dank u,' zegt ze met een voorzichtige glimlach.

Eenmaal buiten moet ze een paar keer diep ademhalen vooraleer ze weer tot zichzelf komt. Ze haalt een trillende hand door haar haren, fatsoeneert denkbeeldig losgeraakte plukjes, frunnikt aan haar kraag. Dan legt ze haar handen tegen haar betraande wangen. *Shit, ik zie er niet uit en nu moet ik nog boodschappen doen. Eerst maar de auto zoeken, kijken wat er te redden valt.* Het duurt even voor ze zich weer herinnert waar ze Mr Cooper heeft geparkeerd. Helemaal niet zover, maar hakken blijken niet handig voor een besneeuwde dorpsstoep, en bijna glijdt ze onderuit. Binnensmonds vloekend ploetert ze terug naar de Mini.

Eenmaal in de auto checkt ze in de binnenspiegel haar gezicht.

'Hmm, valt al bij al nog mee, en trouwens, wie kom ik hier nu tegen?' Uit haar handtas pakt ze een lipgloss en met wat sneeuw van buiten dept ze haar ogen die al gauw minder dik aanvoelen. De rode kringen bedekt ze daarna met wat poeder, ze trekken al een beetje weg als ze uitstapt. Goed, nu de boodschappen. Ze kwam net van links uit de kerk, voor haar is een drogist en aan de overkant van de weg lijkt zit een shoarmazaak, een drankhandel en erboven lijkt een supermarkt te zitten. Vreemd. Hoe kom je daar nou? Rode letters prijken aan de gevel. Ze kent deze keten niet, maar hoe vaak komt ze nu in de stad voor een supermarkt? Ze kwam voor boodschappen, dus hup. Ze steekt over en loopt naar binnen. Vergane glorie, is het eerste dat in haar opkomt bij de aanblik binnen.

Met een beetje geweld krijgt ze het euromuntje in een gammel winkelwagentje. Argwanend kijkt ze naar de vlakke roltrap waar je met winkelwagentje en al op naar boven moet. *Dus zo kom je boven.* Als een oma met een jengelend kleinkind het aandurft, kan ze niet achterblijven. Verrast merkt ze hoe de wielletjes van het wagentje rotsvast blijven staan om de karteltjes van de roltrap. Voor de zekerheid houdt ze haar handen stevig om de stang geklemd. Toch laat ze bijna van schrik los na een hoge gil achter haar.

'Jaaa! Tessy, ik dacht het wel! Tessa Basset!' Een mollige brunette haast zich met een winkelwagentje de roltrap op. 'Tering, lang geleden zeg, wat zie je er goed uit!'

'Hoi eh ...'

'Maaike! Maaike van Sluis!' Ze ratelt aan een stuk door. Over school, haar huwelijksdag met Jan (die een klas hoger zat, weet je nog wel), haar rijtjeshuis (we wonen niet groot, maar het is zo gezellig!) tot aan haar zwangerschap en bevalling (uitgescheurd!) van de tweeling (wel druk, maar zo leuk!). Tessa loopt tandenknarsend langs de schappen, vriendelijk ja, nee en oh gokkend op de juiste momenten.

Maaike gooit nog twee pakken Pampers in haar overvolle wagen en plotsklaps staan ze voor de kassa. 'Je moeder had toch een nieuwe vent, nadat je vader dood was gegaan? Gelukkig maar, hoor. En je broertje? Je had toch een broertje? Oh nee, die was ook doodgegaan, hè? Oh wat erg, hè, meid! Jee, wat leuk, joh, om je weer te zien, meid. Je moet echt een keertje thee komen drinken!'

Tessa knijpt zo hard in de stang van het winkelwagentje, dat haar knokkels wit worden. Dan knapt er iets. 'Ja, Maaike, mijn broertje is ook dood, ze zaten met z'n tweetjes in de auto. Weet je nog? Alleen ik niet. Want ik wilde niet mee naar het kerstdiner. Ik wilde bij Paula blijven slapen. Maaike, kijk niet zo geschokt. Je weet toch hoe het ging? Het hele dorp weet toch hoe het ging? Jij zat toch ook in de kerk, jij was toch ook op de begrafenis!'

'Ik eh ...' Maaike doet haar mond open en weer dicht. Als een vis op het droge.

'Mijn vader en Bas werden geschept door die vrachtwagen en belandden in de sloot. Allebei dood. En ja, mama heeft een nieuwe man, maar die had ze al, hoor! Hallo! Mijn ouders waren al gescheiden. Nu woon ik hier weer en God mag weten waarom. En nee, ik kom niet bij je op de thee. Ik heb helemaal geen zin in jouw thee!' Tessa stopt abrupt met praten als ze ziet dat iedereen om haar heen naar haar kijkt. Ze ademt zwaar. Uitgeput is ze. Doodop.

Maaike staart haar met grote ogen aan. 'Sorry,' zegt ze zachtjes.

'Je praat iets te hard, Tessa.' Iemand pakt haar bij de arm.

Ze draait zich boos om, een snauw op haar lippen, maar ze kan alleen maar 'Paula?' stamelen.

Paula

Ze zitten in de kleine huiskamer. Paula heeft haar werkuniform verruild voor een spijkerbroek en grijze sweater. Haar donkerbruine haar draagt ze in een paardenstaartje. Het weinige aan make-up dat ze heeft aangebracht, is wat bruine oogschaduw en mascara, beide

van een goedkoop merk, *wat stom dat ik op een moment als dit mijn eigen make-up bekritiseer, maar zij ziet er ook zó onberispelijk uit.*

Op een houten kistje dat voor salontafel moet doorgaan, staan twee mokken thee. Paula vertelt in korte zinnen over het hoe met haar gegaan is, en kapt daarna af met: 'Genoeg over mij. Laten we het over jou hebben.'

'Over mij? Nou, bedankt dat je mij hebt gered van die trol en sorry dat ik zo uitviel in de winkel. Maar ik heb niet zoveel te vertellen.' Ze slaat haar hand voor haar mond: 'Oh shit, mijn boodschappen!'

'Niet zoveel te vertellen? Na dik achttien jaar duik je ineens op, sta je gillend in mijn winkel en je hebt niet zoveel te vertellen? Kom nou. En je boodschappen halen we morgen wel.'

'Volgende week is het Kerst.'

Paula valt stil. Wat kan ze zeggen? Tessa zit er bleek en vermoeid bij. Paula bijt op haar lip en ten slotte zegt ze: 'Ben je daarom hier? Om ze ... te eren, zeg maar?' Ze is zo blij dat ze Tessa terug heeft gevonden, maar ze is bang dat ze juist de verkeerde dingen zegt. Dat Tessa na vanmiddag zo weer uit haar leven loopt, net als al die jaren geleden.

'Nee, ik ... Jezus, het lijkt wel of ik vandaag in een emotionele rollercoaster zit. Ik had hier nooit moeten gaan wonen.' Tessa staart voor zich uit.

Zodra Paula een arm om haar heen legt, krimpt ze ineen. Ze staart uit het raam en Paula twijfelt wat ze moet zeggen. Ze slikt en zegt zacht: 'Ik ben in ieder geval blij je zien.'

'Bedankt, ik jou ook, maar ik heb voor vandaag wel genoeg gejankt.'

'Sorry, ik wilde je niet ...'

'Het geeft niet. Ik ben in de kerk geweest. Voor het eerst. Ik ben een beetje emo, denk ik,' vertelt ze in één adem.

'Drink wat, Tess. Weet je, ik ben echt blij dat je er bent. Achttien jaar geleden. Mijn God, wat heb ik je gemist.' Paula ploft neer op de bank. *Ja ik heb je echt gemist*, dringt het nu pas tot haar door. Tessa kijkt haar met vochtige ogen aan. Paula wikt en weegt, maar ze weet bij God niet wat ze wel en niet kan of mag zeggen. Die afstand tussen hen maakt haar verdomd onzeker, bang zelfs. En ze wil echt niet dat Tessa zo meteen opstaat en maakt dat ze wegkomt. Al helemaal niet in de staat waarin ze nu verkeert. Dus ze haalt diep adem en ratelt: 'Als jij nog niet wilt praten, doe ik het wel. Mag je vanzelf de gaten opvullen. Het

ongeluk. Kerstmis, jaren negentig, *Always* van Bon Jovi was een hit geloof ik, ik draaide 'm in ieder geval grijs. Oh, en INXS weet je nog? Goh, wat vonden wij die zanger leuk. Hoe heet ie ook alweer?'

'Michael Hutchence.'

'Huh?' Paula kijkt haar vragend aan.

'Die zanger, die heette Michael Hutchence, de zanger van INXS.'

'Oh ja. Weet je nog dat nummer, jouw nummer!'

'*Suicide blonde*,' zegt Tessa mat.

'Ja! Wacht even.' Vastbesloten een lach op Tessa's gezicht te toveren, staat ze op en loopt naar de kast, ze rommelt in een la en tovert met een triomfantelijk gezicht een cd tevoorschijn. Even later knalt INXS keihard uit de boxen. Tessa begint te glimlachen. Paula kijkt haar aan. 'Nou?'

Tessa schudt grinnikend haar hoofd, maar als *Need you tonight* door de boxen schalt, staan de twee vrouwen te dansen in de kleine huiskamer. Lachend vallen ze op de bank neer.

'Daan gaat naar de BSO vandaag. Ik denk dat ik Janine even een sms stuur of zij hem meeneemt daar vandaan en dat hij dan bij haar eet, misschien mag hij wel blijven slapen. Dat vinden de jongens vast leuk en ik was toch al van plan het voor te stellen. Er kwam alleen even een gillende oude vriendin tussen en toen vergat ik het weer,' lacht Paula. Ze loopt naar de keuken en trekt een fles wijn open. Scheutig vult ze twee glazen en reikt er Tessa één aan.

'BSO? Moet hij niet naar school?' Tessa nipt wat aan de wijn.

Onwillekeurig schiet het door Paula heen dat dit vast de goedkoopste wijn is die ze ooit heeft gedronken. 'Buiten Schoolse Opvang. Hij was om kwart over drie uit en wordt daar opgepikt door de leidsters van de BSO. Janine is de moeder van zijn beste vriendje, zij haalt ze dan van de opvang.'

'Oh. Handig,' Tessa luistert duidelijk met een half oor en kijkt nog steeds afwezig uit het raam. Ze giet in één teug de wijn naar binnen en morst op haar G-Star. 'Fuck!' Ze schiet overeind en zo klotst er nog wat meer wijn over de rand van haar glas, op haar outfit.

'Oh! Zonde, ik gooi 'm meteen in de was,' roept Paula. 'Wacht, ik pak een broek voor je. Je bent wel wat dunner, maar een joggingbroek past altijd.'

En zo zit Tessa even later in een nette blouse en een grijze joggingbroek op Paula's bank. De rest van de avond praten ze, eten takeaway pizza en drinken de goedkope wijnvoorraad van Paula leeg. De twee flessen zijn tot op de bodem leeg. Tessa bekent ook hoezeer ze een echte vriendin gemist heeft. Ja, ze heeft vriendinnen. Lisa en Katja, Minke, allemaal meiden uit haar studententijd of eerste baantjes. Maar geen van die meiden kent tot in detail haar hele geschiedenis. Het ongeluk van haar vader en Bas, de verhuizing naar het Gooi. Ze kijken elkaar aan en geven elkaar een dikke knuffel.

In Laren bij haar moeder en stiefvader en stiefbroer heeft ze zich nooit thuis gevoeld, vertelt ze verder. Het was geen warm nest. Hoewel ze het met haar stiefbroer Julian goed kon vinden. Ze stortte ze zich volledig op school om zo min mogelijk thuis te zijn. Tessa's moeder vond het niet nodig om contact te houden met vriendinnen in haar geboortedorp. Het was beter het verleden te laten rusten.

'Dus je stiefbroer is gevlucht. Gezellige boel daar in Laren.' Paula schopt tegen een lege pizzadoos aan. 'Dat was ook mijn plan, maar ja,' ze klopt op haar buik, 'toen kwam Daantje en weg waren de reisplannen.'

'Eenentwintig, jemig Paula, waarom wilde je zo vroeg een kind?'

'Ik wilde er geen, gevalletje pil vergeten, of overgegeven of in ieder geval stommigheid. Ted vond het súper. Tot Daan geboren was, tenminste. De poepluiers en gebroken nachten bleken toch niet zo super als gedacht.'

'Waar is hij nu?'

'Geen idee. Ik krijg de alimentatie nog steeds van het LBIO, een instelling als de vader niks betaalt,' licht Paula toe. 'Hij stuurt soms een kaartje naar Daan, maar wat heeft een joch van tien nou aan kaartjes? Die heeft zijn vader nodig. Eikel.'

'Hufter.'

'Proost.' Ze klinken voor de laatste maal. Paula belt een taxi voor Tessa. Ze wuift haar vriendin uit, als de wagen langzaam wegrijdt. Terwijl ze de boel opruimt, moet ze grinniken. Wat begon als een saaie dag, eindigde in een reünie met haar oude hartsvriendin. Wauw! Ze heeft zich in lange tijd niet meer zo geweldig gevoeld. Die nacht slaapt ze heerlijk.

Tessa

Ze wordt wakker met een enorme kater en zwartomrande ogen. Gelukkig is het zaterdag. Gisteren was ze tegen haar regels in zonder haar make-up te verwijderen, haar bed ingerold, waardoor de mascara nu helemaal uitgelopen is. Ineens denkt ze ook weer aan het berichtje dat ze Matt had gestuurd in de taxi: *“Kom je mij verwennen? Zin in jou. X T”*

Ze had na de emotionele dag behoefte aan zijn sterke armen om haar heen. Hij reageerde al vrij snel terug: *“Love to, maar zit in Amsterdam. X M”*

Misschien maar beter ook, denkt ze, stel je voor, dan had hij nu naast haar gelegen en eigenlijk moet ze daar nu niet meer aan denken. Waar ze wel aan moet denken, is koffie, hele sterke koffie.

In een zachte, roze badjas en pluche konijnenpantoffels aan haar voeten staat ze voor het raam in de huiskamer. Ze nipt van haar Nespresso, turend richting het oude dorp. Daarachter ligt de begraafplaats. Al twee keer is ze er langsgereden maar ze durfde niet te stoppen. Lafaard, scheldt ze zichzelf nu mild uit. Wat zei die man uit de kerk ook alweer? *“Het is tijd om je duvels onder ogen te zien.”* Dan moet ze dat maar doen, maar niet alleen. Ineens bedenkt ze dat er maar één persoon is die ze daar graag bij zou willen hebben. Ze pakt vastberaden haar telefoon.

'Paula, hoi met mij. Ja. Oh, bonkende koppijn. Jij, ja ook? Fuck man, die goedkope wijn van jou. Luister, ik heb je nodig.'

'Natuurlijk. Zeg het maar.'

'Ik wil naar papa en Bas, wil je alsjeblieft met me mee?'

'Geef me een half uurtje, meid.'

'Oh shit, Paula?'

'Ja?'

'Mijn auto staat nog op de parkeerplaats bij jou in de buurt, maar de sleutels zitten in mijn tasje.'

'Ik haal je op, we rijden naar de begraafplaats en dan halen we jouw auto op.'

'Oh, top, tot zo.'

Een uur later staan de twee jonge vrouwen hand in hand voor de ingang van de oude begraafplaats. Het is er stil. Sereen. Tessa haalt diep adem, voor ze samen het hek doorlopen. Er liggen geen nieuw gedolven graven, valt haar op. Paula legt uit: 'Tien jaar geleden is

er een nieuwe begraafplaats gemaakt, helemaal buiten het dorp.' Bemoedigend knijpt ze in Tessa's hand; de oprechte warmte in haar lach geeft Tessa moed. Ze knikt en slikt. Daar gaan we dan, denkt ze, terwijl ze samen het pad op lopen. De oudste stenen dateren uit begin van de vorige eeuw. Het ziet er allemaal oud en verweerd uit, maar goed onderhouden. Kort gemaaid gras en lage buxushaagjes scheiden het ene laantje van het andere. Een winters zonnetje schijnt en de vogels laten zich horen. Tessa wil haar tijd nemen, haar benen voelen zo zwaar. Paula knijpt om de paar passen in haar hand.

Helemaal rechts achterin staan ze stil. Een brok in haar keel, maar de tranen komen niet.

'Ik heb het pas één keer gezien met de steen. Ik dacht dat ie rood was,' zegt ze zachtjes.

'Hij is vuil. We maken de steen schoon binnenkort, dan is hij weer net zo mooi, zoals een rode natuursteen eruit hoort te zien.'

Tessa kijkt naar het graf. Ze heeft zo lang alles proberen te verdringen. Waarom eigenlijk? Waarom is ze niet eerder gekomen? Omdat ze niet durfde, weet ze. Omdat ze de pijn niet wil voelen. Tot ze beseftte dat ze nooit echt verder kon als ze dit geen plekje kan geven. En ook dat, weet Tessa, zal tijd kosten. Tijd die ze nu moet nemen, geen uitstel meer. Haar onderbewuste heeft haar naar hier gebracht, een woning vlakbij papa en Bas.

'Bedankt dat je meeinging. Het is eigenlijk helemaal niet zo eng. Zou je mij even alleen willen laten?'

'Natuurlijk.' Paula knijpt nog even in haar arm en laat haar alleen voor het graf staan, Tessa hoort haar voetstappen wegsterven.

Langzaam gaat ze op haar knieën zitten. Haar keel doet pijn. Aarzelend strekt ze haar arm uit en legt haar hand tegen de steen. Haar vingers trillen. Zachtjes zegt ze: 'Dag pap, dag lieve Bas. Ik ben er weer en ik ga het weer mooi maken hier. Beloofd.' Dan staat ze op en loopt weer naar de auto, waar Paula wacht.

'Ging het een beetje?'

'Ja, zin in koffie bij mij thuis?'

'Is goed, laten we eerst jouw auto halen en dan rij ik achter je aan. En daarna halen we wel je boodschappen op,' lacht Paula. 'Nikkie heeft die met karretje en al in de koeling gezet.'

Paula is duidelijk overdonderd door haar appartement. Voorzichtig, behoedzaam bijna

neemt ze plaats op de bank. Haar versleten spijkerbroek steekt fel af tegen het smetteloze wit. Tessa voelt zich ook wat opgelaten. Ze wil juist dat haar vriendin zich thuis voelt. 'Ik heb niet zoveel in huis, maar je lust vast wel koffie en volgens mij liggen hier nog wat koekjes ...'

Een beetje zenuwachtig trekt Tessa de kasten open. *Shit, waar liggen ze nou?*

'Hulp nodig? Je komt niet zo vaak in deze keuken, wel?' Paula glimlacht.

'Eh, nee,' bekennt ze. 'Tenminste, niet om echt te koken.'

'Zonde, hij is prachtig.' Paula trekt voorzichtig een kastje open.

'Ga je gang, kijk maar waar wat ligt, ik weet het zelf niet eens.'

'Hier, je hebt meel, en suiker en,' Paula trekt de koelkast open, 'eieren en boter, we kunnen zandkoekjes maken!'

'Zelf koekjes maken?' Tessa probeert haar verbazing te verbergen. Dat heeft ze nog nooit gedaan. Hoewel, vroeger, bij Paula thuis ... Ze graaft diep in haar herinneringen en lacht.

'Wat heb je nog meer nodig? Een grote schaal en volgens mij ligt hier een mixer ...'

Tessa breekt een ei en de helft van de eierschaal eindigt ook in de schaal met bloem.

'Oeps.' Ze vist onhandig de eierschaal uit de kom en smeert dan per ongeluk de ei-bloem-mix in haar haren als ze een haarlok achter haar oor wil steken. 'Shit!'

Paula proest achter haar hand, en Tessa begint te grinniken. Het voelt als een ontlasting, merkt Tessa, het voelt als thuiskomen.

Gelukkig is Paula handig genoeg en een klein uurtje later geurt de keuken voor het eerst heerlijk naar iets dat ze zelf heeft gemaakt, ze is trots. De koekjes zien er mooi uit en smaken ook nog eens overheerlijk. Met thee en hun zelfgemaakte koekjes kletsen ze de rest van de middag op de bank. Max vindt het heerlijk al die aandacht en krult zich spinnend tegen Paula aan.

Als ze haar bed opzoekt, ziet ze dat ze drie oproepen van haar moeder heeft gemist. Ze trekt een wenkbrauw op, vreemd. Maar als er iets aan de hand is, zou ze wel wat ingesproken hebben en ze heeft geen nieuwe voicemail. Ze legt haar telefoon weg. Misschien belt ze haar moeder morgen wel even, als ze er puf voor heeft.

Een enorme meevaller als ze zondags haar mail checkt: Robert van Dongen, haar nieuwe werkgever zit de komende twee weken in Milaan. Of ze het erg vindt om tussen Kerst en Oud en Nieuw vrij te nemen. De belangrijke zaken kunnen nu toch niet besproken worden

en dan beginnen ze in januari met een frisse start. Normaal zou ze niet weten wat ze met twee weken vrije tijd zou moeten. Of ze zou direct een reis geboekt hebben, het liefst naar de zon. Nu zijn die twee weken meer dan welkom. Ze plant een avond met Lisa en als ze hoort dat Paula ook vrij heeft, zoekt ze op haar tablet naar leuke uitjes. Ze wil graag wat tijd met haar oude vriendin inhalen. Dus neemt ze Paula en Daan mee naar Dierentuin Ouwehands. Daan vond het al 'dope' om in Mr Cooper te zitten. Hij vindt het geweldig grappig dat ze haar auto een naam heeft gegeven. Maar ook de dierentuin vindt hij echt wel 'vet'.

Ze zitten net op het terrasje, Daan aan een frietje en Tessa pikt er af en toe een, als haar telefoon gaat. *Matthew!* Ze heeft helemaal niet meer aan hem gedacht sinds ze hem die ene avond dat ondeugend berichtje stuurde.

'Waarom neem je niet op?' Paula knikt naar haar telefoon. 'Wie is dat?'

Tessa lacht verlegen. 'Een oude vlam. Ik kwam hem laatst in de stad tegen. Het is een Schot.'

'Een Schot?' Paula kijkt haar met verbaasde ogen aan. 'Wauw, Tessa, vertel!'

'We hebben op hetzelfde bureau gewerkt in Londen. Hij was zoiets als mijn stagebegeleider, maar het ... euh ... liep een beetje uit de hand.'

'Oeh ... klinkt spannend!' Paula hangt aan haar lippen en heeft een glimlach van oor tot oor.

'Ha ha, nou dat was het wel ja. Hij was getrouwd destijds. Ik denk eigenlijk nog steeds wel. Hij is tien jaar ouder dan ik.'

'Daan, waarom ga je niet even klimmen daar?' Paula wijst haar zoon de speeltuin. Een enorm klim- en klautergeval met glijbanen. Dat laat de jongen zich niet nog eens zeggen en weg is hij. Gretig buigt Paula naar haar toe: 'Ga je weer met hem afspreken?'

Tessa schokschoudert en bijt op haar lip. 'Ik weet niet. Hij is leuk. Maar als hij nog getrouwd is ...'

'Daar komen we maar op een manier achter, Tess.'

'Hoe?'

'Vragen natuurlijk!' Paula grist haar telefoon van tafel.

'Nee! Idiot.' Maar Tessa kan er niet bij. En ze geeft toe, waarom ook niet?

'Ik heb 'm al. Matthew, hier bij de M van mmmmm, wacht, hij gaat over!' Paula geniet er duidelijk van, 'Een lekkere Schot?' vormen haar lippen.

Tessa wordt zenuwachtig. 'Geef hier nou!' Haar vriendin zal toch niet echt ... nee, ze maakt vast een geintje.

'Nee.' Paula houdt plagerig de telefoon uit haar buurt. Ineens antwoordt ze met een sexy stem in het Engels: 'Hallo mijnheer Matthew. Nee, dit is niet Tess. Ik ben haar vriendin. En als een goede vriendin behoort te doen, stel ik u nu een paar vragen. Bent u er klaar voor? Ja, goed zo. Eén: hoelang blijft u in Nederland? Twee: bent u getrouwd en drie: welk merk ondergoed draagt u?' Ze houdt haar hoofd een beetje opzij terwijl ze luistert, en dan: 'Aha, oh. Echt!' Met haar hand voor de telefoon grijnst ze: 'Hij draagt Hugo Boss.' Haar wenkbrauwen schieten veelbetekenend omhoog.

Tessa lacht hoofdschuddend. Gekke meid. Paula stelt hem steeds gekkere vragen en lacht hard om al zijn antwoorden. Tessa gelooft nu wel dat ze echt een gesprek met de Schot voert en volgens haar geniet Matt wel van die aandacht. Hij is er gek genoeg voor om overal antwoord op te geven.

Tessa loopt naar Daan en springt het klimrek op. 'Hey, Daan, kom ik!'

Ze heeft intens genoten van de dag, maar het is wel druk met een kind van tien erbij.

Morgen heeft ze vast spierpijn, na de klauterpartij met Daan. Als ze Daan en Paula thuis afzet, slaat ze de uitnodiging af om binnen te komen. Ze verheugt zich er nu al op om de avond zappend door te brengen op haar grote bank met Max op schoot.

'Bedankt dat je ons meenam. Kom je als bedankje van de week nog een keer eten. Geen pizza, ik zal koken. Volgens Daan kan ik best goed koken.' Ze kijkt er erg serieus bij.

'Nou,' lacht Tessa, 'sowieso beter dan ik. Zelfs met recept mislukt alles wat ik maak. Lang leve de kant-en-klaarmaaltijden, zeg ik altijd maar. We bellen nog wel.'

'Ja, we bellen. Oh Tess ...' Paula hangt door het raampje van Cooper.

'Ja.'

'27 december, halfzeven, onder de Dom.'

'Eh?'

'Je date. Met Matthew. Hij is trouwens gescheiden, al twee jaar. Leuke vent, laat mij weten hoe het was, oké?' Paula draait zich om en zwaait voor ze haar voordeur dichtgooit.

Tessa laat van ontsteltenis de motor afslaan. Nou ja, heeft Paula zojuist een date voor haar geregeld? Het zou eerder andersom moeten zijn! Volgens haar is Paula al in geen jaren meer uit geweest. In haar gedachten zet ze op haar to-dolijst: *leuke man zoeken voor Paula*.

Paula

Die Matthew klonk echt leuk. Hoe zou hij eruitzien? Een man die haar zo kan laten lachen, het maakt haar eigenlijk niet eens meer uit hoe hij eruitziet. Maar, vermoedt ze, als Tessa ermee heeft gerommeld, dan moet het vast een knappe vent zijn. Tessa is zo mooi, elegant, modebewust een echte dame en zij ... tja, wat is zij? Een simpel boerenmeisje dat zichzelf met kind heeft laten schoppen en daardoor nog steeds vakken vult. Haar baas staat echter niet afkerig tegen haar opleidingsvoorstel, hij zou het overwegen. Dat op zich voelt al als een hele overwinning, maar ze is nog steeds zo onzeker over haar kunnen. Geen enkele opleiding, alleen heel veel werkervaring.

Daan zit nog steeds achter de tv als ze hem aan tafel roept. De ruimte is eigenlijk te klein voor haar eettafel met vier stoelen, toch wil Paula elke avond aan tafel eten. Zo is ze opgevoed en ze vindt het belangrijk om even tijd met Daan door te brengen na een drukke dag. Meestal krijgt ze er niet meer uit dan een 'ja leuk hoor' en 'goed', maar vandaag praat haar knul honderduit. Hij heeft duidelijk genoten. Paula lacht intens met hem mee. Wat een heerlijk ventje heeft ze toch. Zij en Daan, meer heeft ze eigenlijk niet nodig. Toch?

Een gemiste oproep van Jeroen trekt haar aandacht. Haar broer belt niet vaak, wat zou er aan de hand zijn? Ze belt hem terug, maar hij neemt niet op en dus spreekt ze een bericht in op zijn voicemail. Hij zal wel bij Marijke zijn, zijn knipperlichtrelatie. Paula kan niet zo goed met haar overweg, ze noemt haar altijd gekscherend de ijskoningin. Marijke kan een blik opzetten die je ter plekke dood doet neervallen. Ze zal vast wel iets goed doen, maar dat 'iets' wil Paula niet weten van haar grote broer.

Daan helpt zonder zeuren mee met de afwas. Paula probeert haar verbazing niet te laten merken. Ze vindt het ontzettend fijn.

'Morgen ga je naar opa en oma, hè, dat weet je toch? Mama moet de hele week werken.'

'Hmm, oké, maar mag ik niet naar Lucas of Casper?'

'Casper weet ik niet, maar Lucas is op skivakantie, schatje.'

'Mag ik Casper bellen?'

Paula denkt even na en geeft toe, ze knikt. 'Maar eerst afdrogen, jongeman!'

Als Daan eindelijk op bed ligt en een afspraak voor morgen met zijn vriendje geregeld heeft, ploft ze op de bank. Niks op tv dan zoetsappige kerstfilms, romantische comedyseries, nee, daar is ze niet voor in de stemming. Ze besluit nog even haar moeder te bellen om haar te vertellen over Tessa.

Jannie is al net zo verrast en klinkt oprecht blij voor haar dochter. 'Vraag haar of ze komt eten, Paula, zou ze dat leuk vinden? Hier op de boerderij? Goh, ik ben zo benieuwd hoe groot ze is geworden.'

'Mam, we zijn volwassen vrouwen, natuurlijk is ze groot geworden.'

'Nou meisje, ik ben blij dat je weer een vriendin hebt.'

Als ze ophangt, denkt Paula na over die laatste zin: *ben blij dat je weer een vriendin hebt*. Ze heeft toch vriendinnen? Nikkie, op het werk, Janine, de moeder van Daans vriendje Lucas. Nou ja, dat zijn ze zo wel. Met Marijke heeft ze het nooit kunnen vinden, die vrouw is zo slim en perfect dat Paula zich alleen maar dom voelt in haar schitterende aanwezigheid. Goed, ze heeft mensen, vrienden of eigenlijk meer kennissen om zich heen om wat mee te ondernemen als ze zou willen en tijd zou hebben. Maar een echte vriendin om mee te praten, te lachen en te huilen, iemand zoals Tessa ... ja, daar heeft haar moeder gelijk in, die heeft ze niet. Nu ze daarbij stil staat, merkt ze dat ze dat mist. *Maar nu is Tessa terug, ik hoop alleen niet dat ze mij te saai vindt ...* Wat had ze nou met zichzelf afgesproken? Positieve gedachten! Dat is niet meer de Paula die ze wil zijn. Wacht, ze pakt uit haar tas een lipgloss, een donkerrode die ze een keer in een opwelling gekocht heeft. In de badkamer strijkt ze het kwastje behoedzaam over haar lippen en geeft een kus op de spiegel. 'Hallo mooie meid, jij gaat de wereld veroveren.' Haar spiegelbeeld kijkt brutaal terug. Grinnikend veegt ze de rest weer van haar lippen, poetst haar tanden en duikt haar bed in. Het is druk in de winkel en ze heeft haar slaap hard nodig.

De volgende morgen gaat de wekker weer te vroeg. Daan zet ze af bij zijn vriendje en dan vertrekt ze voor een lange dag achter de kassa, vakkenvullen en klanten helpen. Haar benen voelen als lood en ook haar armen kan ze amper optillen, ze snakt naar een pauze en een goede bak koffie. Als Ruud toeterend achteromkomt, is ze blij zijn enthousiaste kop te zien en ze neemt een besluit.

'Paula, schoonheid, luister, ik ...'

'Oké, hoe laat kom je mij halen?'

'Euh ...' Ruud valt stil. Voor het eerst in een jaar weet hij niks te zeggen. 'Waar?' komt er ten slotte uit.

'Hier. Ik zal hier zijn. Om zeven uur, vanavond, goed?' Paula's hart bonkt in haar keel, wat zegt ze nu?

'Ja! Ja. Goed. Zeven uur.' De vrachtwagenchauffeur straalt.

Paula voelt zich wat opgelaten en ze laat bijna een kar van de laadklep vallen als ze per ongeluk zijn arm aanraakt. Hij grijpt de kar met gemak en het valt haar nu pas op hoe gespierd hij is. Hij staat wel erg dichtbij en ze kijkt hem in zijn ogen, grijze ogen, *lieve grijze ogen*. Misschien heeft ze helemaal geen slecht besluit genomen om met hem uit te gaan. Hij heeft al zoveel moeite voor haar gedaan. Welke man zou zo vasthoudend blijven, zonder echt vervelend te worden?

Er zit een verrassend onzekere trilling in zijn stem als hij vraagt: 'Hier toch, hè?'

'Hier. Om zeven uur.' Paula kan haar lach niet inhouden. Zij heeft een man van zijn stuk gebracht. Zij, Paula, het kassatrutje!

Met beiden een brede glimlach op hun gezicht nemen ze afscheid en Ruud toetert nog een keer keihard voordat hij de straat uitrijdt.

Ze belt haar moeder en regelt dat Daan opgehaald wordt bij zijn vriendje en kan blijven slapen bij oma. Dat zal hij haar niet in dank afnemen, oma heeft vast weer klusjes voor hem. Maar nu vindt Paula het tijd om eens aan zichzelf te denken. Ineens raakt ze in paniek, wat heeft ze gedaan? Ruud mee uitgevraagd, een echte date! Straks verwacht hij dat ze hem gaat kussen of meer, of ... oh hemel! Hoe gaat dat tegenwoordig? En dan nog iets ... wat moet ze aantrekken? In gedachten gaat ze haar kledingkast af, spijkerbroek na spijkerbroek, maar niet een geschikt en het jurkje van Kerst is te sjiek voor een etentje met Ruud. Wat zou hij aan hebben? Waar zal hij haar mee naar toe nemen? Oh hemel, waarom heeft ze het niet beter afgesproken? Ze doet het enige juiste dat ze op dat moment kan bedenken en stuurt een berichtje naar Tessa: *"Help, date met Ruud, wat moet ik aan?!"*

Natuurlijk reageert haar vriendin direct: *"Hoe laat ben je thuis? Ik kom naar je toe. Komt goed!"*

Paula haalt opgelucht adem, Tessa weet vast alles van daten.

De rest van de dag werkt ze als een kip zonder kop door, ze kletst Nikkie de oren van haar hoofd over allemaal onzinnige dingen en Nikkie moet haar een paar keer op een stommeitje wijzen. Door de zenuwen is de moeheid vergeten. Uiteindelijk stuurt Nikkie haar uit ellende om halfvijf naar huis op voorwaarde dat ze haar morgen uitgebreid verslag doet over de date met Ruud.

Tessa staat al te wachten met een uitpuilende tas vol kleding. Als Paula de deur opendoet, stormt Tessa de trap op en bonjourt ze Paula naar de douche. Ze hoort Tessa de radio aanzetten en meezingen. Paula wast snel haar haren, droogt zich af, schiet in schoon ondergoed, knoopt een handdoek om haar natte haren en loopt de woonkamer in. Daar schrikt ze zich een hoedje. Tessa heeft haar kleine hut omgetoverd tot kledingwinkel, overal liggen setjes kleding en op de kleine eettafel heeft ze een heuse beautysalon geopend.

'Ja, dat dacht ik dus wel. Uit, dat ondergoed. Als je sexy lingerie draagt, vóél je je sexy. Maar ...' haar vriendin kijkt streng, 'eerste date, dus de lingerie blijft verborgen, hoe sexy ook!' Ze houdt vermanend een vingertje in de lucht en gooit dan een zwarte kanten string en bijpassende bh haar kant op. 'Volgens mij hebben we dezelfde maat.'

'Mijn kont is veel dikker,' klaagt Paula, ze trekt de string aan. 'Nee, dit zit echt niet lekker, hoor.'

'Je bent gewoon niet gewend een string te dragen, meid. Hier, probeer deze zwarte hipster.'

'Een wattus? Een hipster?' Paula pakt vol ongeloof het stukje zwarte kant aan en houdt het omhoog. 'Ja, dit is beter, dit kan ik wel aanhouden de hele avond.' Het zit eigenlijk best lekker.

'Mooi. En wat wil je dragen? Wat is die Ruud voor type?'

'Geen idee. Ik zie hem alleen maar als hij de vracht komt brengen. Meestal draagt hij een versleten spijkerbroek en een ruitenblouse of een vest. Hij is rustig en ... lief, denk ik.' Ze bloost een beetje.

'Dan zal hij vanavond een nette spijkerbroek aanhebben, donkerblauw of zwart. En een blouse, maar wat voor kleur ...' Tessa tikt met haar vinger tegen haar kin. Paula vindt het wel amusant dat Tessa er een hele studie aan wijdt. 'Een kanten hemdje, donkergrijze blouse

met doorschijnende mouwen en een zwarte, strakke broek. Dan mag je mijn zwart suède laarsjes erbij. Wat heb je voor maat?'

'Schoenmaat, broekmaat? Ik pas toch nooit hierin?' Paula houdt vol ongeloof de strakke, zwarte broek omhoog. Hij glanst een beetje en de stof voelt zijdezacht aan, *wat een luxe, wat mooi.*

'Hij is elastisch, meid. Hup, die kont erin. Je schoenmaat, bedoelde ik.'

'Achtendertig.' Paula houdt haar buik in als ze de broek dichttrist, maar tot haar verbazing zit hij prima. Het hemdje en de blouse gaan erover. Wauw. Ze voelt zich sjiek. Wat een mooie stoffen. Heel anders dan haar kleding. Maar wat als ze het vies maakt? Er iets op morst wat er niet meer uit kan? Bovendien moet dit vast naar de stomerij, dit kan geheid niet in de wasmachine ... 'Tessa, ik kan dit niet aandoen, dit is veel te mooi. Ik denk ook niet dat we naar een chique tent gaan, hoor.'

'Veel te mooi? Niks te mooi. Het is heel basic en het staat je fantastisch. Kom zitten, we gaan je make-up doen.'

Even later pakt Tessa alles weer in en kijkt Paula nog eens in de spiegel. Wauw. Niet te veel, ze herkent zichzelf nog wel, maar ... ze ziet er mooi opgemaakt uit. Echt opgemaakt, niet alleen wat mascara en een lijntje, maar foundation, poeder, de hele mikmak, zelfs rouge. Zonder dat het overdreven te zien is. Haar haren heeft Tessa geföhnd en losjes opgestoken. Geen paardenstaart, zoals Ruud haar kent. *Zou hij onder de indruk zijn?* Wil ze indruk op hem maken? Ja, beseft ze, ze wil dat hij haar mooi vindt. Ze lacht en steekt giechelend haar tong uit naar haar mooie evenbeeld.

Zenuwachtig staat ze bij de achterkant van de supermarkt als ze een auto de oprit op ziet rijden. Hij knippert met zijn groot licht en staat precies voor haar stil. Haar hart bonkt in haar keel. Tessa had gezegd dat Ruud een gentleman is en vast haar portier voor haar wilt openen. Dus blijft ze staan.

Ruud stapt uit en straalt. 'Madame,' hij opent inderdaad de deur van zijn Ford en laat haar instappen.

Ze lacht wat onzeker naar hem. 'Hoi.' Ze kan niet goed zien wat hij onder zijn leren jasje draagt, maar zijn cowboylaarzen maken al een goede indruk op haar. Het past bij hem. Ze snuift zijn geur op, *wat voor luchtje zal dat zijn?* Hij ruikt lekker, mannelijk, niet te veel en

niet te weinig. Zijn baardje heeft hij netjes getrimd, ze moet zich inhouden er niet even aan te zitten. 'Waar gaan we heen?' vraagt ze hem.

'Verrassing. Wat zie je er mooi uit.'

'Dank je.' Paula frummelt wat met haar handen in haar schoot. Ze rijden een dorp verderop, passeren kasteel de Haar, dat nu met Kerst extra mooi verlicht is. Ruud draait de parkeerplaats van een leuke, bekende bistro op en parkeert de auto. Paula wacht tot hij het portier opent. Hij biedt haar zijn arm en zo, innig naast elkaar, lopen ze langs de mooi verlichte huizen van het dorpje Haarzuilen. Hoe vaak ze hier ook geweest is – de boerderij van haar ouders is niet zo ver weg – dit dorpje blijft haar tot de verbeelding spreken. Het ronde pleintje met in het midden de waterput, de huisjes eromheen, allemaal rood met witte luiken. Het is net een sprookje, een stukje Efteling midden in Nederland.

Ze krijgen een plaatsje aan het raam en met het kaarslicht erbij komt ze langzaam in een romantische stemming. Tessa had gelijk, ziet ze: Ruud draagt een zwarte spijkerbroek en een lichtgrijze blouse met een fijn ruitje erin. Haar zwarte broek en donkergrijze blouse passen er perfect bij. Als ze denkt dat hij niet oplet, bestudeert ze hem. Vindt ze hem leuk? Ze vraagt het zich af, maar kan er geen antwoord op geven. Hij pakt haar hand en dat vindt ze niet erg, hij streelt met zijn duim over de rug van haar hand. Ja, hij is leuk, besluit ze. En ze lacht naar hem. 'Waar heb jij zin in?' Oei, dat was een rare opmerking, ze wordt rood en stottert: 'Ik bedoel ... ehm, de kaart, eten ...'

Hij verlost haar uit haar lijden en pakt de menukaart. 'Nou, waar heb ik nog meer zin in, behalve in een goed gesprek met dit mooie gezelschap?'

Opgelucht doet Paula net alsof ze de kaart grondig bestudeert. Als de ober komt, bestelt ze soep als voorgerecht en hetzelfde hoofdgerecht als haar tafelheer: wild.

De wijn smaakt heerlijk, de wildschotel was perfect, Ruud is aangenaam gezelschap en ze begint zelfs zijn kleine baardje leuk te vinden. *Zou die prikken als ik hem zoen? Hem zoen?! Hoe kom ik daarbij!* Ze schrikt ervan. Straks brengt hij haar weer terug en dan? Moet ze hem dan zoenen? Zal hij haar zoenen? Wil ze dat? *Oh ... waarom maak ik het mijzelf altijd zo moeilijk?*

Ze excuseert zich en vlucht het toilet in. Zou ze Tessa bellen? En dan? Ze gaat toch geen advies vragen of ze moet zoenen? Ze zoekt in haar tasje naar haar telefoon en ziet een berichtje van Tessa.

“Hoe is het? Vertel mij morgen alles.” En dan nog een: “Niks doen waar je spijt van krijgt en ... hipster aanhouden!”

Paula lacht. Niks doen waar je spijt van krijgt. Makkelijk gezegd. Wanneer krijg je ergens spijt van? Meestal achteraf. En dan is het te laat. Ze stopt haar telefoon weg en loopt terug naar hun tafeltje. Weet je wat? Ze gaat hem gewoon een beetje uithoren, wat meer van hem te weten komen en ze moet, vindt ze zelf, nu eens niet zo moeilijk doen.

'Zullen we nog een dessert nemen, of wil je liever koffie?' Ruud kijkt op van de ijskaart. Hij wil duidelijk nog wel een dessert.

'Doe mij maar iets van een klein ijsje.' Paula gaat weer zitten. 'Vertel eens wat over jezelf, je wilde als kind al op de vrachtwagen zei je, wat vind je nog meer leuk dan pk's?'

'Motorrijden,' roept hij meteen enthousiast. 'Maar dat zijn ook pk's, hé?'

'Wat heb je voor motor? Mijn broer heeft een BMW, vroeger wilde hij altijd een Harley, maar ik geloof dat hij daarvan af is gestapt.'

'Ah, een BMW, een verstandige rijder,' lacht Ruud. 'Ja, ik ben wel meer een Harley-type denk ik, maar dat is mij te veel gesleutel en als je minder gesleutel wil, te duur. Ik rij een Shadow, een Honda Shadow, kijk.' Vol enthousiasme laat hij op zijn telefoon foto's van zijn motor zien, een zwart monster met vlammen op de zijkant. Paula vindt het een mooi ding, zegt ze hem. Misschien wil ze een keertje achterop, als het weer beter weer is, van de lente?

'Ja, misschien, zover plan ik niet vooruit, hoor.' De schrik slaat haar om het hart. Van de lente? Oud en Nieuw moet nog komen. Maar hij stelt het alleen maar voor, omdat zij zei dat ze zijn motor mooi vond. Stel je niet aan, berispt ze zichzelf. 'Koffie doen?' verandert ze het onderwerp.

Na de koffie rekt Ruud af en staat met haar jas in de aanslag. 'Zullen we een stukje lopen? Het is zo mooi buiten.'

Ze steekt een arm door de zijne. 'Ruud,' begint ze, 'ik ga eigenlijk nooit zo vaak op date en ...'

'Ik ook niet,' onderbreekt hij haar. 'Rustig aan, we zien wel waar het strandt, oké. Ik zag net al dat je je ergens druk om maakt. Dat is niet nodig. Ik ben allang blij dat je mij de kans geeft je te leren kennen en ...' hij stopt even draait zich naar haar toe, 'en jij mij wilt leren kennen.'

Paula ontspant. 'Ja, ik wil je graag leren kennen. Echt. Maar je moet geen verwachtingen hebben.'

'Ik zal mij gedragen.' Hij loopt verder. 'Ik wil je graag iets vertellen. Ik durfde het net niet, maar ik vind toch dat je het moeten weten. Misschien denk je anders over mij, misschien niet.' Hij valt stil.

'Vertel,' moedigt ze hem aan. *Mijn god, hij is een ex-crimineel!* Ze perst er een glimlach uit. 'Kom, zo erg kan het niet zijn?'

'Oké.' Hij kijkt wat onzeker. 'Ik ben getrouwd geweest en twee jaar geleden gescheiden, ik heb een dochttertje van drie.' Hij kijkt gespannen voor zich uit, het was duidelijk heel wat voor hem om dit zomaar op te biechten, ze knijpt hem in zijn arm. 'En jij hebt een zoon toch?' gaat hij verder.

'Ja, Daan, van tien, geen ex. Tenminste, hij is onvindbaar. We zijn nooit getrouwd. Hoe heet ze, je dochttertje?' Ruud als vader, zo had ze hem nog nooit bekeken.

'Floor, Floortje. Kijk.' Hij haalt zijn telefoon uit zijn jaszak en laat een foto zien van zijn kleine meid. 'Ik zie haar veel te weinig, om het weekend en af en toe een paar dagen in de vakanties. Ik wil co-ouderschap, maar dat wil Samantha niet.'

De teleurstelling staat op zijn gezicht te lezen en Paula slikt. 'Wat een schatje,' zegt ze om hem op te vrolijken en ziet hem stralen van trots. Een klein brutaal bekkie steekt haar tong uit naar de camera, hetzelfde bruine haar als Ruud, maar dan met krulletjes, papa's prinsesje. Ze geeft hem zijn telefoon terug.

In de verte baadt het kasteel in de kerstverlichting en Paula draait zich ernaartoe. *Wat mooi.* Ruud legt zijn arm om haar heen en ze legt haar hoofd tegen zijn schouder. Het leer van zijn jas voelt koud tegen haar wang. Hij streelt zachtjes haar haren, ze durft zich bijna niet te bewegen.

'Kom, ik breng je terug naar huis.'

Paula knikt enkel. Dan doet ze iets wat ze zelf nooit had verwacht. Ze pakt met beide handen zijn hoofd vast. 'Bedankt voor deze mooie avond, ik vond het echt super.' Ze aait zachtjes zijn wang en kroelt door zijn stoppelbaardje, en drukt een vluchtig een kus op zijn lippen. Een vlinderkusje, zo licht. Gauw draait ze zich om pakt zijn arm en trekt hem mee.

Voor haar huis stapt ze uit. Ze durft hem niet meer op zijn wang te zoenen, bang dat hij nu meer verwacht, 'ik zie je snel', en blaast hem een handkusje. Gauw gooit ze de deur dicht. Met een bonzend hart opent ze de voordeur en loopt de trap op.

Eenmaal thuis begint de ellende. Ze loopt van haar eigen kamer, naar de woonkamer en pakt in de keuken een glas cola, ze is onrustig. Ze had verwacht dat ze moe zou zijn, maar de adrenaline stroomt door haar lijf. Tessa belt ze morgen wel, die zal wel slapen, maar ze stuurt haar wel een sms'je: *“Superavond gehad, weer veilig thuis.”* Direct zoemt haar telefoon: *“Vertel, vertel, ik ben nog wakker!”* Blij dat ze haar ei kwijt kan, belt ze haar vriendin en moet ze tot in detail verslag doen van de avond.

'En kriebels?' vraagt Tessa.

'Ik weet het niet, hij is leuk, lief ...'

'Vrijgezel, niet onbelangrijk,' onderbreekt Tessa haar. 'Jullie hebben echt niet gekust?'

'Nee, moest dat? Weet ik het dan wel? Of ik vlinders heb, bedoel ik? Als we gekust hebben? Moest ik hem kussen? Of hij mij? Ik heb hem wel een heel klein kusje gegeven. Maar dat was niet echt kussen.'

Tessa barst in lachen uit als ze vertelt over het vlinderkusje. 'Nee, joh, dat weet je zonder kussen ook wel. Je hebt vlinders of je hebt ze niet. Maar wat niet is, kan nog komen. Misschien eerst een volgende date. Overdag of zo. Ga nu eerst maar lekker slapen, dromen over je prins op zijn ronkende motor.'

Ze hangen lachend op en Paula kan nu rustig slapen.

Tessa

Tessa parkeert haar auto op de enorme oprit van de villa waar ze is opgegroeid. De band met haar moeder aanhalen, versterken, het leek zo'n goed idee, maar nu ze hier is, zakt de moed haar in de schoenen. Ze haalt diep adem en denkt aan Paula. Dan stapt ze uit. De oprit is prachtig versierd met lampjes en rode en groene strikken, helemaal kerst. Net als de grote, versierde boom naast de oprit. Typisch haar moeder om elk ornament en elk smaakvol tierlantijntje tot in de details op elkaar af te stemmen.

'Oh lieverd, kom erin.' Haar moeder staat al in de deuropening, gekleed in een mantelpakje, haar haren opgestoken en genoeg make-up voor een avondje uit.

'Ik heb gereserveerd, mam, een verrassing, pak je jas maar.'

Daar had haar moeder niet op gerekend en ze strubbelt even tegen. 'Waar dan?' wil ze weten.

Tessa geeft haar moeder een zoen op haar wang. 'Dan is het geen verrassing meer, mam. Oh, misschien wil je dat rokje verruilen voor iets dat lekkerder zit, en gemakkelijke schoenen.'

'Nou, Tessa ...' bitst haar moeder, maar dan tot Tessa's verassing: 'Geef me vijf minuten!'

Ze brengt maar liefst een hele dag door met haar moeder. Eerst een uitgebreide high tea in Laren en daarna een wandeling in het bos. Tessa probeert ontspannen te vertellen over haar nieuwe baan en appartement. Maar ze vindt het moeilijk steeds de kritische opmerkingen van haar moeder van zich af te laten glijden.

'Mam, alsjeblieft,' reageert ze geïrriteerd, als haar moeder vraagt of haar baas een getrouwde man is.

Haar moeder reageert zoals gewoonlijk alsof ze daar niks van begrijpt. 'Je bent al over de dertig, Tessa.'

'Ja, en? Als je mij nou eens gewoon laat uitpraten, in plaats van mij steeds te onderbreken ...'

'Dat doe ik niet!'

'Juist.' Tessa houdt haar mond maar.

'Oké, misschien zeur ik daar te veel over door, maar ik wil gewoon dat je gelukkig bent, Tess.'

Die opmerking verrast Tessa. Natuurlijk wil haar moeder dat ze gelukkig is! Ze drukt het alleen niet altijd even tactvol uit, beseft ze. 'Nieuwe baan, nieuw huis, wie weet mam. Je moet echt op de koffie komen in mijn nieuwe huisje,' probeert ze het gesprek een andere wending te geven. 'Kan je zien hoeveel er veranderd is in het dorp. Oh, en Paula, ik heb weer contact met Paula, leuk hé. Ze heeft een zoon, Daan. Je weet wel, Paula, van de boerderij.'

'Zij wel.' Haar moeder kijkt Tessa doordringend aan. 'Wanneer krijg ik een kleinkind dat ik kan verwennen?'

'Wil je zo graag oma genoemd worden? De titel gaat gepaard met een bloemetjesjurk,' ketst Tessa terug.

'Iedereen op de club pronkt met lieve kleinkindertjes, dat wil ik ook. En het kleintje verwennen, flink verwennen.'

'Je mag vast Daan een keer lenen, mam, hoewel hij misschien iets ouder is dan je hoopt. Ik weet niet of hij wil pronken, maar wie weet voor een DS?'

'Hoe oud is hij dan? Paula is toch van jouw leeftijd?'

Haar moeder reageert geschokt op het verhaal van Paula. 'En nu werkt ze in een supermarkt?'

'Ja mam, ze werkt.' Tessa weet dat ze een pijnlijk punt heeft geraakt bij haar moeder. Hoewel haar moeder hamerde op een goede opleiding, heeft ze zelf niet meer gewerkt sinds ze met Eduard trouwde. Natuurlijk vindt haar moeder de vele liefdadigheidsdinners voor de Rotaryclub wel hard werken. En ongetwijfeld is het ook hard werken om aan de zijde te staan van een belangrijke man. Maar Tessa moet er niet aan denken te eindigen als haar moeder.

's Avonds schuift Eduard aan in een goed restaurant. Het diner begint gezellig. Haar stiefvader, hoewel Tessa hem nooit zo noemt, doet erg zijn best. Tessa merkt tot haar eigen verbazing dat ze een goed gesprek met hem kan voeren. Is het omdat ze al de hele dag met haar moeder zit opgescheept of omdat ze hem ook nooit echt een kans gaf? Het geeft haar veel stof tot nadenken.

'Mam, Eduard, omdat jullie straks in Lech zitten, heb ik nu vast wat meegenomen. Kerst is toch niks zonder cadeautjes?'

'Heb je ook wat voor Eduard?' Haar moeder legt haar bestek neer en kijkt haar verbaasd aan.

'Ja, natuurlijk!' Waarom denkt haar moeder dat ze niet aan hem zou denken? Hmm, bedenkt ze ineens, haar moeder heeft ergens wel gelijk, ze is niet scheutig naar hem geweest de laatste jaren.

'Ik heb ook wat voor jou.' Eduard geeft haar een kartonnen doosje.

'Wauw. Eduard, wat leuk.' Meestal krijgt ze een zijden sjaal, maar dit keer is het een tegoedbon voor de appstore.

'Hiermee kan je spelletjes of leuke muziek downloaden, toch?' Hij kijkt haar hoopvol aan en ze geeft hem een zoen op zijn wang. Hij lacht, blij dat zijn keuze goed is. Ze vraagt zich af hoe Eduard in hemelsnaam hierop is gekomen. Vast door zijn te jonge secretaresse, denkt ze een beetje vals. Ze slaat de wijn af en bestelt een cassis, ze moet straks nog naar huis rijden.

Ondanks dat haar moeder graag wil dat ze blijft slapen, vindt ze het wel welletjes voor vandaag.

'Oh, voor ik het vergeet, hoe is het met Julian? Waar hangt hij tegenwoordig uit? Australië? Nieuw-Zeeland?' lacht ze.

Eduard lijkt ineens veel interesse te hebben in de wijnkaart en haar moeder mompelt wat.

'Wat zei je?'

'Dat we hem al een tijdje niet gesproken hebben, slecht bereik denk ik.'

Eduard legt zijn hand op die van zijn vrouw, maar haar moeder schudt hem af en bijt op haar lip.

'Hij belt vast snel,' probeert hij haar duidelijk gerust te stellen.

'Ja, vast,' haar stem klinkt schor.

Tessa voelt dat er meer aan de hand is, maar ze vraagt niet verder. Haar moeder wil er blijkbaar niet over praten. Maar ze kan zich voorstellen dat haar stiefbroer geen zin heeft om weer uitgeoeterd te worden voor luiak. Ze weet dat Eduard dat als geen ander kan.

Woensdag gaat ze shoppen in Utrecht. Heerlijk. Shoppen kan je onder hobby's scharen, Tessa weet het zeker. Op haar cv zou ze eigenlijk moeten toevoegen, hobby: shoppen.

Ze stapt een speelgoedwinkel in en staat vertwijfeld voor de rekken met Playmobil en Lego.

'Bent u naar iets speciaals op zoek?' Een meisje van een jaar of achttien met meer eyeliner dan oog en een grote knot boven op haar hoofd kijkt haar vragend aan.

'Iets voor een jongen van tien. Waar houden die van?'

Het meisje trekt veelbetekenend een veel te donker gekleurde wenkbrauw op: 'Gamen natuurlijk. Heeft ie een Wii of Playstation?'

'Een wat? Geen idee.' Verder dan Mario Brothers was Tessa nooit gekomen.

'X-Box?' probeert de verkoopster.

'Ik game niet.' Tessa haalt verontschuldigend haar schouders op. Het meisje zal haar wel dom vinden.

'Hmmm.'

'Wat is het beste, heb je iets met gamen dat je makkelijk mee kan nemen?'

'Nintendo,' zegt ze alsof dat alles verklaart.

'Oké. En hoe zien die eruit?'

Het meisje draait zich om en even later loopt Tessa met een duur cadeau de winkel uit. Ze kan niet wachten om Daans gezicht straks te zien.

Voor Paula wordt het een Fashioncheque, zodat ze zich weer eens lekker in het nieuw kan steken voor een volgende date met Ruud of wie dan ook. Het geeft haar een heerlijk gevoel iedereen flink te verwennen. Voor ze de trein instapt, trakteert ze zichzelf op een extra grote macchiato van de Starbucks mét een chocolademuffin. De chocolade smelt op haar tong – oh, de sportschool, bedenkt ze zich enigszins schuldig. Het wordt niks met haar lijstjes. De schoonmaakster is ook nog niet gelukt. Maar ach, ze kan het eigenlijk best zelf bijhouden, met die extra dag vrij. Ze sluit haar ogen even als de trein gaat rijden.

Thuis steekt ze geurkaarsen aan en gaat languit op de bank liggen, zappend van kanaal naar kanaal. Max kruip al snel snorrend tegen haar aan.

'Oh Max, we moeten nog wel avondeten.' Voor haar dikke lieverd zet ze een bakje neer. 'Jij bent makkelijk verzorgd, nu ik nog. Eens kijken, wat heb ik nog in huis? Eieren en brood? Prima voor het baasje.'

Dan komt een sms van Paula binnen: *"Kom je morgenavond op de boerderij eten, mijn moeder zou het heel leuk vinden. Weet je het nog te vinden?"*

"Wat leuk! Graag. Hoe laat moet ik er zijn?" De boerderij. Natuurlijk weet ze die nog te vinden! Wat een geweldige plek was dat. De witte boerderij, waarvan ze zich eigenlijk alleen de woonkeuken en de slaapkamer van Paula goed kan herinneren. Jannie zat altijd klaar met koekjes of cake als ze uit school kwamen en daarna gingen ze muziek luisteren op Paula's slaapkamer. Ze kan het hooi bijna ruiken als ze terugdenkt aan hun geheime hut. Doodeng vond ze de lader naar de hooizolder, maar het uitzicht was geweldig en niemand vond hen daar.

Ze nestelt zich in de bank en laat de herinneringen terugkomen; ritjes op Johnny, zonder zadel in het weiland galopperen, wat een gaaf gevoel was dat.

Een berichtje van Lisa haalt haar uit haar mijmeringen. *"Wat doe je met Kerst?"*

Oh ja, nog drie dagen en dan is het Kerst. Wat zal ze doen? Naar Lisa? Eigenlijk heeft ze geen zin in Amsterdam met Kerst. Ach, ze zou wel zien. En anders wordt het twee dagen goede films kijken, besluit ze. *"Relaxen"*, stuurt ze terug.

"Altijd welkom om mee te feesten Tweede Kerstdag."

Feesten in Amsterdam ... Normaal zou ze al aan een outfit denken, maar nu. Nee, ze zit hier even prima.

De volgende dag staat ze tegen het einde van de middag met een mooie kerstkrans op het erf van boerderij Vrijland. De zon staat al laag en de boerderij ziet er sprookjesachtig uit. Bij de voordeur staan een heleboel lantaarns met kaarsjes, de vlammetjes flakkeren bijna idyllisch. Een knotwilg aan het water is versierd met kerstlampjes en een mooie krans hangt aan de keukendeur. Tessa blijft even staan om alles rustig in zich op te nemen. Ze is ook een beetje nerveus om zomaar naar binnen te lopen. Ze weet nog goed dat de voordeur nooit gebruikt werd. Iedereen komt gewoon achterom via de keukendeur. Ze schrikt van geblaf en draait zich om naar het geluid. Een grote herder stormt luid blaffend op haar af, ze schrikt zo van het beest dat ze haar auto weer in vlucht.

'Tessa is er! Tessa is er!' Daan komt aangerend en trekt de grote hond opzij. 'Hij doet niks, hoor, ik hou 'm wel vast. Hier, Joep, blijf hier, Joep!' Daan trekt de grote hond bij haar autodeur vandaan.

Voorzichtig stapt ze uit en steekt een hand uit naar Joep, die rustig aan haar vingers snuffelt. 'Zo jongen, je moet mij niet meer zo laten schrikken, hoor.' Ze aait de herder voorzichtig tussen zijn oren en hij duwt zijn kop tegen haar been om meer knuffels. Maar als Jannie hem roept, rent hij onmiddellijk naar de boerin in de deuropening.

Tessa glimlacht naar haar, stapt uit en loopt naar de deur.

'Laat mij eens naar je kijken, meid.' Jannie pakt Tessa stevig bij haar schouders. 'Je ziet er goed uit, precies zoals Paula zei, maar er mag wel wat meer kleur op dat witte bekkie. Kom maar lekker genieten hier van de buitenlucht, dat doet een mens goed.' Ze drukt Tessa stevig tegen zich aan en loodst Tessa mee naar binnen.

'Ik heb wat voor jullie meegebracht,' zegt Tessa, en geeft Jannie de krans.

'Dat had je niet moeten doen, Tessa, wat is hij prachtig, vind je 'm niet mooi, Gerard?'

'Prachtig, Jannie, inderdaad een mooie krans.' De boer zit aan het hoofd van de tafel in de woonkeuken. De achterkamer, zoals de huiskamer wordt genoemd, wordt weinig gebruikt, maar nu zit Daan er in een gemakkelijke stoel met dopjes in zijn oren muziek te luisteren. Er pronkt een mooie grote kerstboom in de woonkeuken.

'Het hoort zeker bij zijn leeftijd, maar ik zie hem liever buiten ravotten, zoals jullie altijd deden. Je weet wel, stiekem op de hooiberg een hut maken.'

'Oh, dat was onze geheime hut!' lacht Tessa. 'Hoe wist u dat?'

'Een moeder weet alles, daar kom jij ook nog weleens achter. En geen ge-u zeg, alsjeblieft.'

'Is Paula er niet?' Tessa had haar vriendin wel verwacht.

'Werken, ze komt er zo aan, denk ik. Meid, vertel eens wat over jezelf, we hebben je zo lang niet gezien. Paula vertelde dat je in het nieuwe gedeelte woont van Vleuten, wat leuk!'

Ze babbelen wat over vroeger en Tessa vertelt kleine beetjes over haar leven in Laren en daarna. Ze merkt dat Gerard stil is, vreemd, zo herinnert ze zich hem niet. Maar ja, iedereen verandert en de boer is natuurlijk een stuk ouder en dus vermoeider dan vroeger. Na een half uurtje vraagt Jannie aan Daan om Jeroen te roepen. Maar Daan geeft geen sjoege.

'Dat jong komt zo nergens,' moppert Jannie, 'we verwennen hem allemaal te veel. Jeroen is aan het werk, ik heb hem na de boterham niet meer gezien.'

'Ik wil hem wel halen, haal ik meteen een frisse neus,' lacht Tessa. Ze staat op, ze hoopt dat ze hem herkent, maar volgens haar is er niemand anders aan het werk op de boerderij, dus zo moeilijk zal het niet zijn. Paula's grote broer, Jeroen, hij kon haar altijd flink plagen. In haar herinnering weet ze nog dat hij haar eens met een spin achterna had gezeten. Ze huivert weer bij die gedachte; spinnen, daar zitten er natuurlijk genoeg van hier. Paula was echter nooit bang, Paula was nergens bang voor. Paula sloeg pestkoppen gewoon terug, Paula was echt stoer. Ze slaakt een gelaten zucht.

'Ik denk dat hij in de kalvenschuur is.' Jannie ruimt de kopjes op en zet vast nieuwe koffie voor Jeroen.

'Oké, tot zo!' Ze trekt haar wollen poncho aan en loopt met Joep naar buiten. *Shit, de kalvenschuur, welke is dat?* Ze vond het dom om te vragen, en zo groot is het hier niet. Niet zo heel handig om zonder laarzen aan het erf rond te lopen, maar de plassen zijn redelijk te ontwijken. Ze steekt haar hoofd voorzichtig om de hoek van de eerste schuur die ze tegenkomt, hij is klein en donker en hangt vol met gereedschap. Joep kwispelt gezellig achter haar aan. Ze kijkt nog een beetje nerveus naar de grote hond en krabbelt hem zachtjes achter zijn oren.

'Hé jongen, waar is de baas?'

In de loopstal vindt ze enkel de melkkoeien en het kuilgras stinkt zo dat ze niet zo'n zin heeft om helemaal naar achteren te lopen. Joep heeft geen hinder van de stank en schiet achter een muis aan de stal in; die is ze kwijt, maar dat vindt ze helemaal niet erg. Ze loopt nog een schuur in, maar vindt geen Jeroen. Een volgende dan maar, deze herkent ze direct als de paardenstal. Snel loopt ze naar de ponybox. Tot haar lichte teleurstelling is hij leeg. In de andere drie boxen vindt ze ook geen paarden.

'Johnny hebben we vorige winter weg moeten brengen. Hij was al vijfendertig. Het ging niet meer, Daan was er kapot van. Sinds die pony weg is, komt hij volgens mij nauwelijks meer buiten.'

Jeroen. Zijn stem klinkt ouder, dieper dan in haar herinnering. De stem van een man. De laatste keer dat ze hem zag was ze dertien, of veertien, hij ruim achttien jaar. Waarom heeft ze ineens zo'n sterk gevoel om zich om te draaien en hem vast te pakken? Ze houdt haar blik op de lege box gericht, onzeker wat te doen. Ze voelt zich belachelijk en is blij dat het donker is in de stal, zodat hij haar rode wangen niet ziet als ze zich uiteindelijk toch omdraait.

Hij staat groots in de deuropening; met het laatste zonlicht van de dag op de achtergrond kan ze zijn gezicht niet goed zien. Ze knijpt haar ogen wat dicht. Zijn lichtbruine haar glanst als een aureool om zijn hoofd. *Het lijkt wel als in een film*, en ze grinnikt.

Jeroen stapt de stal in en dan ziet ze ook zijn bruine ogen en sterke kaaklijn met een baardje van een dag of wat. Ze is behoorlijk onder de indruk, in haar herinnering was hij gewoon nog de grote broer van Paula die haar pestte met zijn gevangen spinnen, maar nu ... haar hart mist een slag – of slaat het juist sneller? – en haar ademhaling gaat gejaagd. *Jezus, dit heb ik nog nooit gevoeld als ik een man voor het eerst zie*. Hij ziet er vermoeid uit. Ze zou hem graag in haar armen trekken en door zijn haar woelen, lieve woordjes in zijn oor fluisteren en de vermoeide blik wegnemen en vooral, ja bovenal die overall uittrekken. Hoe zal hij er dan uitzien? Vast heel aantrekkelijk, ze kan met moeite een grijns onderdrukken. *Oh yeah*.

Jeroen haalt een hand door zijn warrige haar en steekt hem weer in zijn overall. 'Wat is er zo grappig?'

'Niks ... ik ... Jannie ... je moeder vroeg of je naar binnenkwam, voor koffie, of nee, eten.'
Wat stom, wat moest ze hem nou zeggen?

'Eten? Er moet een koe kalven, ik heb geen tijd voor eten.' Hij klinkt mat. 'Vraag maar of ze wat bewaart.'

Tessa knikt. 'Oké.' Ze weet niet zo goed wat ze nog moet zeggen.

'Reed je vroeger op Johnny? Vriendinnetje van Paula geweest zeker?'

Ze kijkt hem even sprakeloos aan. Hij herkent haar niet! Ze slikt haar teleurstelling weg en zegt: 'Ja, inderdaad, nou, ik ga wel vertellen dat je niet komt.'

Met een 'oké, bedankt' slentert hij weer weg.

Een beetje in de war loopt ze terug naar het woonhuis. *Waarom heb ik hem nou niet verteld wie ik ben? Hij kan me toch niet echt vergeten zijn?*

Inmiddels is Paula ook gearriveerd. Niemand kijkt raar op als ze horen dat Jeroen niet mee-eet. Maar Paula ziet dat Gerard zich verbijst, en hij mompelt iets onverstaanbaars.

Het is ondanks dat gezellig aan tafel en met een voldaan gevoel rijdt ze die avond naar huis. De vermoeide blik van zowel Jeroen als zijn vader kan ze echter niet uit haar hoofd zetten. Maar het zijn vooral de ogen van Jeroen die haar uit haar slaap houden die nacht.

De volgende morgen besluit ze op de uitnodiging om koffie te drinken bij Jannie in te gaan. Ze heeft niet voor niets vakantie. Ze pakt haar poncho van de kapstok en trekt haar neus op, hij ruikt nog helemaal naar de boerderij. In de lift leest ze een berichtje van haar moeder: "Ik kom gauw kijken in je nieuwe huis als we terug zijn uit Lech. Fijne dagen X". Ze wenst ze een fijne vakantie terug en zucht, het is voor het eerst dat ze het eigenlijk wel jammer vindt dat ze niet met Kerst thuis kan zijn, maar in feesten heeft ze ook geen zin. De ruiten van Mr Cooper zijn zo schoongekrabd, ze zet de radio hard aan en zingt lekker hard mee met een oud nummer van Madonna als ze naar Vrijland rijdt. Op muziek kan je rekenen als je een beetje eenzaam voelt, altijd.

'Waar is Gerard?' De boer zit niet in de keuken. Ook Daan heeft vakantie, maar vandaag heeft hij een klusje gekregen en is met Jeroen mee naar buiten.

'Gerard is in de zitkamer, ga maar even naar hem toe. We zijn zo blij dat je er bent. Paula heeft het best moeilijk gehad na de geboorte van Daan, en tja, ze heeft niet veel vriendinnen meer over. De meesten beginnen nu pas aan een gezinnetje.'

In de zitkamer zit Gerard in een comfortabele stoel. Hij ziet er slecht uit, maar Tessa krijgt een hartelijke glimlach. 'Ik ben blij dat je er bent, meid, je brengt het zonnetje in huize Vrijland.'

Tessa is zo verrast dat ze een brok in haar keel krijgt. Wanneer was iemand laatst zo oprecht blij om haar te zien? De brok maakt plaats voor een intens verheugd gevoel. Toch voelt ze dat er iets aan de hand is hier, maar ze durft er niet rechtstreeks naar te vragen. 'Is het hard werken op de boerderij?' begint ze voorzichtig. 'Helpt Jeroen een handje mee?'

'Jeroen is een goede vent, hij helpt waar hij kan, nu ik even niet zo lekker ben.'

'Snel opknappen dan, we kunnen ze misschien even een rondje buiten doen?' Is het erg dat ze hoopt om zo Jeroen tegen het lijf te lopen?

'Gerard kan beter binnen blijven met deze kou.' Jannie komt de kamer in met een kom waar de damp vanaf slaat.

'Hè, nee, Jannie, niet weer die thee, geef me nou eens een fatsoenlijke bak koffie.'

Met een stalen gezicht zet Jannie de thee naast haar man op het bijzettafeltje. 'Wat zijn jouw plannen vandaag, Tessa?' verandert ze van onderwerp.

'Ik wil graag even naar de begraafplaats.' Ze nipt van de hete koffie. In een moderne tent zouden ze dit een flinke latte noemen, koffie verkeerd. Tessa vermoedt dat de melk die erin zit zo uit de melktank komt, zo romig. 'De steen is helemaal verweerd, ik weet niet zo goed hoe ik dat weer goed krijg.'

'Meid, ik haal zo wat voor je. Dat moet geen probleem zijn. Die steen ziet er binnen de kortste keren weer prachtig uit.'

Tessa glimlacht. 'Wat lief.'

'Wat doe je met Kerst? Hier, neem nog een koekje.' Jannie houdt haar de trommel voor.

Tessa zit nog vol van de eerste kop koffie en koek, slaat af. Tot ongenoegen van Gerard. 'Je mot eten, meid. Misschien moet jij zo wel een blokje om,' grapt hij, 'beetje kleur krijgen op die witte wangetjes.'

'Maar ik heb net ontbeten. Ik ben niet zo vroeg uit de veren op mijn vrije dag als jullie. Ik heb geen koeien te melken. Maar misschien moet ik wel wat meer de buitenlucht in inderdaad.'

Gerard legt zijn hand op haar knie en kijkt haar hoopvol aan. 'Kom je Eerste Kerstdag bij ons? Kunnen we gezamenlijk de dienst bijwonen en dan lekker eten.'

Dienst? Een echte kerkdienst met familie en dan eten ... Onwillekeurig strengelt ze haar vingers ineen. Ze ziet haar knokkels wit worden en klemt haar kaken op elkaar. Diep ademen, maant ze zichzelf, diep ademen.

'We zouden je er heel graag bijhebben,' dringt Gerard aan.

Ze slikt en kijkt van Gerard naar Jannie die knikt en begrijpend glimlacht. Heel even aarzelt ze nog. Zal het niet te veel oproepen? Zal het niet ... Maar ze realiseert zich dat dit iets is waar ze ook doorheen moet. Dus ontspant ze haar handen en slaagt erin Jannies glimlach te beantwoorden. Want eigenlijk wil ze het wel graag. 'Nou, in dat geval, heel graag.'

Helaas laat Jeroen zich niet zien en na de koffie vertrekt ze met een hoofd vol vragen.

Van Jannie heeft ze een emmer, groene zeep en een oude borstel geleend en gewapend daarmee loopt ze een kwartier later de begraafplaats op. De rest van de middag spendeert ze op haar knieën met het schoonmaken van het graf. Bij het tuincentrum koopt ze een paar kleine natuurstenen die ze bij het graf zet, plantjes kunnen nu toch de grond niet in. Tevreden kijkt ze naar het resultaat. Haar knorrende maag herinnert haar eraan dat het etenstijd moet zijn. Dus rijdt ze naar de slager voor een kant-en-klaarmaaltijd. Ze kiest een stampotje, en koopt een verse worst erbij.

's Avonds duikt ze in de stoomcabine, haar lijf voelt stram na een middag in de winterkou tuinieren. 'Kantoortrutje,' grinnikt ze in de spiegel.

Paula

Nog een paar dagen hard werken tot Kerst. Paula is blij dat haar moeder Tessa heeft overgehaald bij hen Kerst te vieren. Tessa's moeder zit in een ski-resort, vertelde Tessa haar, en ze wil zeker niet dat haar vriendin alleen is met Kerst. Ze opent de gordijnen en ziet verheugd dat er weer een laagje wit is bijgekomen. Het is nog vroeg en de verse sneeuw glinstert als kristal in het lantaarnlicht.

Ze vult zingend de vakken en iedereen krijgt een warme kerstgroet mee achter de kassa. Ruud is twee weken vrij en ze hebben pas weer afgesproken na de kerstvakantie. Zijn dochtertje komt een week logeren en bovendien wil Paula het rustig aan doen. Ze is nog steeds niet zeker van haar gevoelens, maar misschien is ze gewoon bang zich open te stellen,

dat zei Nikkie, en misschien heeft ze wel gelijk. Ze heeft het zo lang zonder man in haar leven gedaan.

Daan komt samen met Jannie de winkel binnen en ze neemt ze mee naar de kantine voor warme chocomelk. Daan geniet van de aandacht van het personeel en straalt als hij van Nikkie een megagrote koek krijgt. *Dit wordt de beste Kerst ooit.*

'Hoe laat ben je klaar, meid?' Jannie pakt Daans jas en roept naar haar kleinzoon, die een chocoladesnor heeft, dat hij niet met zijn mouw zijn mond moet schoonvegen.

Paula veegt lachend het gezicht van haar knul schoon. 'Ik denk rond zessen, we eten toch bij jullie?'

'Ja, ja natuurlijk. Morgen gaat Daan naar een vriendje, toch?'

'Ik geloof dat hij had afgesproken, ja, hoezo?' Paula verbaast zich over haar moeder, ze lijkt wat zenuwachtig.

'Ik wil nog wat cadeautjes kopen in de stad.'

'Jij in de stad?'

'Met pa samen.'

'Met pa in de stad? Wat wil je halen dan?'

Jannie reageert verrassend gepikeerd. 'We willen gewoon een keertje naar de stad. Er schijnt ook een leuke tentoonstelling ergens te zijn.' Paula laat het erbij zitten, *vreemd*. 'Heb je al een kerstboom?' verandert Jannie het onderwerp.

'Nee, ma, die past niet in huis. Ik hang vanavond wel wat lichtjes op.'

'Ah, oké. Mooi. Kom, Daan.' Jannie neemt haar kleinzoon mee en fluistert iets in zijn oor. Op Daans gezicht verschijnt een glimlach van oor tot oor. Met een 'dag mam' vertrekken ze.

Het is meer dan druk in de winkel en tegen zessen voelt Paula haar voeten branden. Ze draagt de sleutels over aan Nikkie en vertrekt richting huis. De sneeuw knispert onder haar voeten, maar op de weg is het een smerig boel geworden. Het verkeer heeft het kristal van vanmorgen veranderd in een bruine smurrie. Gelukkig draagt ze haar snowboots. Ze pakt haar telefoon en doet iets wat ze niet zou doen, tenminste, dat had ze met zichzelf afgesproken. Ze zoekt het nummer op van Ruud en typt een berichtje: *"Fijne kerst met Floortje, tot gauw."* Ze durft er geen x achter te zetten en drukt snel op *verzend* voordat ze zich bedenkt. Binnen een tel heeft ze wat terug en ze wordt warm vanbinnen: *"Jij met Daan*

en je familie x.” Oh jee, hij heeft er wel een x achter gezet! Betekent dat wat? Tijd om er verder aan te denken heeft ze niet, want ze staat sprakeloos voor haar voordeur. Aan haar deur prijkt een mooie krans met lichtjes en ernaast staan twee verlichte buxusjes in mooie rode potten. *Wauw.* Ze draait de sleutel om en stapt naar binnen. Het ruikt heerlijk, *geurkaarsen?*

Boven aan de trap springt Daan naar voren. 'Verrassing,' roept hij blij.

'Oh, lieverd.' Paula slikt een brok in haar keel weg. Tranen prikken in haar ogen. 'Wat lief.'

'Niet huilen, mam, het is juist leuk.'

Ze pakt haar zoon stevig vast: 'Het zijn vreugdetranen, Daan. Wat ben ik hier blij mee.'

De huiskamer is omgetoverd in kerstsfeer, een klein boompje met lichtjes en balletjes staat op de tafel, om de spiegel boven de bank zijn dennentakken gebonden met kleine knipperende lampjes erin. Op het dressoir staan twee kerststukjes met kaarsen en in de vensterbank ligt nepsneeuw en branden geurkaarsen. Jannie legt zojuist de laatste hand aan een kerstster die ze met nepsneeuw op de ramen heeft gespoten. 'Wauw, jongens, geweldig.' Ze geeft haar zoon een dikke knuffel.

'Daan heeft alles uitgekozen, en ... vanavond gaat hij koken! Opa komt strakjes met Jeroen. Kom Daan, dan gaan we beginnen.'

Daan loopt glunderend naar het aanrecht. 'Hier ga maar lekker zitten, mam', en komt dan terug met een glaasje rode wijn dat hij voor Paula neerzet.

'Ach jongen toch ...' Ze brengt een hand naar haar mond, haar keel zit helemaal dicht. Dan gaat – gelukkig! – de bel. Paula veert overeind, blij dat ze wat kan doen, en dendert de trap af naar de voordeur. Haar vader en Jeroen krijgen allebei een stevige pakkerd.

'Nou zusje, dat is wel enthousiast, wat heb ik goed gedaan?' Jeroen geeft haar een koud pak. 'Voor in de vriezer, boer Peel had er twee voor je bewaard en ik heb ze vanmorgen gevild en schoongemaakt voor je.'

'Haas! Oh, dat zal Tessa lekker vinden, ik had haar nog een etentje beloofd.'

'Nou, dan kan ze hiervan genieten, ze zijn lekker vet, ik wil ook wel aanschuiven, geef maar een gil als ze klaar zijn.'

Na een half uurtje dienen Jannie en Daan het voorgerecht op, uiensoep met stokbrood en kaas. Iedereen zit met een bord op schoot en het is wat krap, maar dat mag de pret niet drukken. Daan staat alweer in de keuken en komt met een stralend gezicht aan met het

hoofdgerecht, rodekool met hachee en aardappelpuree, als toetje krijgt iedereen twee bolletjes ijs. Paula zet koffie en Jannie is aan de afwas. 'Bedankt mam,' fluistert ze haar moeder in haar oor. 'Het was geweldig en zie je hoe Daan geniet?'

'Ik wil dat hij deze Kerst nooit meer vergeet, Paula.' Jannie geeft haar dochter een smakkerd. 'En jullie ook niet. Familie is belangrijk, heel belangrijk.'

'Ja, dat is zo, jullie zijn geweldig, allemaal.' Paula wil vragen waarom haar moeder deze Kerst zo belangrijk vindt, maar wordt onderbroken door Jeroen, die zingend met een vaatdoek in de aanslag staat. Gerard zit op de bank met Daan en Paula bekijkt het stel, ze pakt glimlachend ook een theedoek en zo werken ze snel de afwas weg.

Als Daan uiteindelijk veel te laat in zijn bed ligt en het huisje weer aan kant is, ligt Paula op de bank, na te genieten met een wijntje. Haar huisje mooi, een vriendin rijker, geweldige familie en ze is zelfs op date geweest. 'Het is net alsof Nieuwjaar al begonnen is, en het is een goed Nieuwjaar,' grinnikt ze tegen zichzelf. 'Proost Paula, op het nieuwe jaar, waarin jij het helemaal gaat maken!' Ze gooit de wijn achterover en zet de tv aan, nog even het journaal kijken, voor ze er zelf in duikt. Morgen gaat de wekker weer en dan nog een laatste dag, en daarna ... dan is het eindelijk Kerst en kan ze uitslapen.

Tessa

Zaterdag, Eerste Kerstdag. Kerstliedjes neuriënd opent Tessa de gordijnen. 'Yes, een witte kerst!' Ze trekt haar badjas aan en schiet in haar konijnensloffen. Eerst ontbijten, haar maag rommelt en tot haar schrik ziet ze dat het al elf uur is. 'Mmm, maak daar maar een brunch van,' mompelt ze tegen zichzelf. In de keuken zet ze de oven vast aan en pakt een blik zelf te rollen croissantjes. *Hier openen*, staat er maar het blik geeft geen sjoenge als ze aan het papier trekt. Uiteindelijk pakt ze een mes, zet het erin, en ... plof, het blik dat geen blik blijkt te zijn, constateert ze verbaasd, barst uit elkaar en deeg komt er aan alle kanten uit. Omdat ze de verpakking half kapot heeft gescheurd, kan ze niet zien hoelang ze in de oven moeten. Oprollen, dat begreep ze nog wel. Ze kan natuurlijk even googelen, maar ze gokt op twintig minuutjes en neemt vast een espresso. Ze kijkt een paar keer in de oven en vist er uiteindelijk wat bleke croissantjes uit. 'Hoe krijgen ze die normaal zo mooi bruin?' Ze heeft de tafel voor zichzelf gedekt met lekker beleg en gelukkig heeft ze ook nog echt volkorenbrood van de bakker in de vriezer. De croissants zijn dan niet helemaal gelukt, ze

heeft in ieder geval een poging gedaan zelf iets in de keuken te maken en dat is al heel wat. Max krijgt een bakje echte vis, van de visboer, en ze schenkt voor zichzelf versgeperste jus in; gelukkig kan je dat tegenwoordig zo in de supermarkt halen.

Na de ontbijtrommel te hebben opgeruimd en te hebben ontdekt waar de afzuigkap voor dient (de ovengeur wegnemen!) neemt ze extra lang de tijd in de stoomcabine. Daarna zijn haar haren aan de beurt met een heerlijk geurende shampoo en conditioner uit Londen, cadeautje van Lisa, de schat. Oh, dat herinnert haar eraan: ze is Lisa helemaal vergeten te vragen voor Tweede Kerstdag. Hopelijk kan haar vriendin nog morgen en anders brengt ze de dag maar alleen door. Ook goed. Vanavond heeft ze plannen, ze voelt kriebels in haar buik en onwillekeurig denkt ze: *Jeroen is er vanavond in ieder geval bij*. Ze wil er perfect uitzien voor hem. Een beetje zenuwachtig staat ze voor de kast. Op de boerderij hoeft ze geen galajurkje aan. Ze wil niet *overdressed* overkomen, maar ook zeker niet te min. Haar keuze is een paars kasjmieren truitje, een grijs rokje met een lichtpaars streepje, en haar mooie donkerblauwe laarzen. Ze spuit een subtiel parfum op, vooraleer ze vertwijfeld haar haren vastgrijpt, wat moet ze daar nou mee? Los? Nee. Te gewoon. Ze vindt onder in een lade een paar mooie spelden, met glittersteentjes, *perfect!* Ze steekt haar haren losjes op met de spelden en na wat make-up is ze klaar. Een uur te vroeg! Ze opent haar laptop en hoe ze erbij komt weet ze niet, maar ze probeert Julian te vinden. Haar stiefbroer moet ergens online te vinden zijn. De laatste keer dat ze hem sprak was een half jaar geleden en dat nummer is inmiddels afgesloten. De verschillende social media moeten toch iets opleveren ... Bingo! Hij heeft een Instagramprofiel. Hoe laat is het in Australië? Nou ja, doet er op zich niet toe, ze kan gewoon een berichtje achterlaten.

Net als ze de deur uit wil gaan, krijgt ze een berichtje terug: "Hey Sis. Alles wel hier. Ben over een half jaartje terug en kom dan je nieuwe casa bewonderen. Slecht bereik komende weken."

Lachend stuurt ze hem terug: "Merry Christmas en tot dan." en dan toch: "Pas op jezelf X". Hij blijft haar kleine broertje. Ze trekt de deur dicht en stapt in een koude lift.

Met de tas cadeautjes komt ze aan op de boerderij. Over een uurtje gaan ze naar de kerk en dan aan het kerstmaal. Tessa zoent Jannie en Gerard op de wang, dan ziet ze hem zitten aan de keukentafel, met een kloppend hart staat ze voor Jeroen en geeft hem een hand. 'Hai,'

zegt ze een beetje verlegen. Jeroen lacht naar haar en hij is zichtbaar onder de indruk, Tessa geniet ervan. Hij draagt een nette zwarte broek en een lichtgrijze kabeltrui. Zij is ook best onder de indruk, maar ze hoopt dat het niet zo opvalt.

'Kom, we gaan lekker in de zitkamer zitten.' Jannie loopt er vast heen.

Jeroen staat op, 'dames eerst,' en laat haar voorgaan.

Hij gaat op de grond bij de haard zitten. Ze gaat even verderop op een stoel zitten, zodat ze hem wat kan bestuderen. Zijn baardje is eraf en zijn sterke kaaklijn komt nog meer naar voren. Jammer, dat stoppelbaardje stond hem zo goed, maar hij moest zich vast scheren van Jannie. Meteen krijgt ze een beeld van Jeroen in ontbloot bovenlijf voor de spiegel met een scheermesje in de aanslag. Ze krijgt er rode koontjes van.

'In de keuken staat bowl, Tessa, als je wilt, mag je zelf pakken. Schaaltjes staan ernaast.' Jannie knikt richting de keuken. Opgelaten draait ze zich om. 'Meid, heb je het zo warm? Ga maar gauw een schaalte halen, dan. Je kunt het gebruiken.' Jannie lacht hartelijk.

In de keuken is het gelukkig een stukje koeler dan in de huiskamer. Op het moment dat ze een schaalte met bowl wil vullen, hoort ze ineens een stem achter zich. Ze laat bijna van schrik de lepel in de bowl kletteren. Ze draait zich om en Jeroen staat nonchalant leunend tegen de deurpost. Mijn God, wat een lijf!

'Wil je ook?'

Hij schudt zijn hoofd en fronst.

'Is er iets?' Hij maakt haar nerveus, de manier waarop hij haar bekijkt.

'Waarom zei je niet wie je was? Wie je echt was?'

Maar dat deed ik,' zegt ze. 'Een vriendinnetje van Paula? Dat vroeg je me, toch? Laatst in de stal?' Ze lacht plagerig.

'Ja, dat is waar, ik had het druk en ... heb je niet herkend.' Hij is even stil, blijft haar aankijken en loopt op haar af. 'Sorry daarvoor, maar hoe had ik je kunnen herkennen? ... Je bent ... volwassen geworden.'

Hij staat nu heel dichtbij en haar hart klopt in haar keel. 'Kleine meisjes worden groot.' Ze houdt zijn blik vast, *die mooie ogen*, kus mij dan, schreeuwt haar lichaam.

'Ja,' zegt hij schor, 'dat zie ik.'

'Ah! Mooi. Je hebt het gevonden, Gerard wil ook wat.' Ze schrikken beiden op als Jannie de keuken binnenkomt. De boerin lijkt niet door te hebben dat ze iets heeft verstoord en

schept en schaalte vol. 'Jeroen, voer jij zo nog de schapen, en trek die trui uit en je colbert aan voor we naar de kerk gaan, alsjeblieft.'

Jeroen kijkt beteuterd terwijl zijn moeder hem de les leest en Tessa moet lachen. Stoere Jeroen, zojuist wilde ze zich nog in zijn armen storten en nu doet hij braaf wat zijn mammiem hem opdraagt. Maar, weet ze inmiddels, tegen Jannie hoef je niet in te gaan.

'Ga je mee de schapen voeren, Tessa?' Jeroen kijkt haar uitdagend aan.

'Leuk!'

Jannie vindt het maar niks. 'Dan wordt dat kind helemaal vies,' moppert ze. Maar Tessa laat de kans met Jeroen alleen te zijn niet schieten en met geleende rubberen laarzen van Paula staat ze naast hem in de schuur.

'Sjieke combi, die laarzen bij je outfit!' Jeroen port haar in haar zij. Het lijkt even alsof hij haar wil vastpakken, maar dan draait hij zich gauw om.

'Ha ha, nou dank je voor het compliment, jij ziet er overigens ook waanzinnig uit met een overall over je goeie pak, en dan die klompen eronder. Erg aantrekkelijk.'

Hij lacht. Ze zegt er maar niet bij dat ze dat serieus meent. Jeroen is een goedgebouwde, stoere man. Gek genoeg is hij helemaal haar type niet, maar ze voelt zich waanzinnig tot hem aangetrokken. Of ze ook zijn type is, vraagt ze zich af. Ze kan niet koken, strijken, en al helemaal geen koeien melken. Jeroen mag dan geen boer zijn nu, hij is wel een boerenzoon en neemt vast het bedrijf over straks. Ze gaat om een hek zitten zodat ze goed naar hem kan kijken.

'Hé, help je nog mee?' Jeroen gooit een pluk hooi haar kant op.

Daan komt hen roepen. 'Mag ik bij jou in Mr Cooper mee naar de kerk rijden?'

'Wat is dat nou? Ben ik niet meer favoriet?' Jeroen geeft Daan plagend een duwtje.

Ze zet de muziek lekker had. Coole tante Tessa. Daan vindt het allemaal even "vet." Ze parkeert Mr Cooper en ze stappen uit. Daan rent naar zijn vrienden en Tessa voegt zich bij Paula en de familie. Jeroen lijkt weer een beetje afstand te houden. Ze wil zich er niet druk om maken, maar betrapt zich erop dat ze toch steeds eventjes naar hem kijkt en, als ze zich niet vergist, hij ook naar haar.

De kerkdienst is prachtig. Ze zit naast haar vriendin, die haar zachtjes in haar hand knijpt. 'Gaat het een beetje?' fluistert Paula.

Tessa knikt. Het gaat prima. Diaken Groendaal geeft een mooie dienst en alleen bij het stilstaan van de ontvallen geliefden moet ze de brok in haar keel wegslikken. Als de dienst is afgelopen, praten ze nog wat na met de mensen. De grote kerststal met levende schapen maakt het plaatje compleet. Daan vindt de stal niet zo bijzonder als de rest van de kinderen die de schapen willen aaien, hij ziet ze bijna elke dag. Hij hangt verveeld tegen een pilaar en vraagt Tessa of ze niet al teruggaan en of hij dan de muziek mag uitkiezen. Tessa neemt Daan mee naar de kleine nis, waar het Mariabeeld staat. Ze geeft hem een euro en pakt twee kaarsjes. Ze twijfelt of ze de jongen al moet opzadelen met haar verhaal, maar ze denkt dat hij wel wat begrijpt. 'Weet je, Daan, mijn papa en broertje zijn er niet meer, daarom steek ik hier een kaarsje aan. Wil jij ook een kaarsje aansteken?'

'Voor wie moet ik een kaarsje aansteken?' vraagt de jongen haar. 'Moet diegene dood zijn?'

'Nee, hoor, natuurlijk niet. Soms steek je een kaarsje aan voor iemand die ziek is, of omdat je iemand iets goeds wenst.'

'Voor iemand die ziek is, dan steek ik een kaarsje aan voor opa.' Daan zet het kaarsje in de houder naast dat van Tessa.

Ze kijkt hem onderzoekend aan, maar hij glimlacht naar haar en huppelt alweer weg. Voor opa. Peinzend stopt ze haar handen in haar jaszakken. Gerard is dus echt ziek. Ze vermoedde al zoiets. Ondanks dat ze vindt dat ze zich er niet mee mag bemoeien, neemt ze zich voor het uit te zoeken.

'Kaarsje aansteken voor je vader?' Jeroen legt zijn hand op haar schouder.

'Ja, en Bas,' zegt ze zachtjes. Jeroens hand voelt fijn, veilig.

'Neem je tijd. Ik denk dat Daan al bij jouw scheurbakkie staat, mijn pick-up is niet meer stoer genoeg.' Na een kneepje in haar schouder loopt Jeroen met grote passen de kerk uit. 'Ik zie je thuis weer.'

Na de kerkdienst beginnen ze aan het kerstdiner. Gerard spreekt een dankwoord en iedereen is even stil. Tessa ziet dat Jannie iets wegslikt en snel opstaat om de kalkoen op tafel te zetten. Nu is duidelijk niet het moment, maar dat er meer aan de hand is weet ze nu wel zeker. Iedereen smult van het heerlijke eten, bereid door Jannie en Paula. Tessa vertelt over haar mislukte croissants van vanmorgen en iedereen lacht erom.

Dan is het eindelijk cadeautjestijd. Alles valt in de smaak. Vooral de Nintendo DS bij Daan, na een afkeurende blik van Paula, al krijgt ze een dikke zoen van haar vriendin. 'Dank je wel, maar niet meer doen, hoor', wordt er in Tessa's oor gefluisterd. Ze straalt, dit is inderdaad de beste Kerst ooit.

Van Paula en Jannie krijgt ze zelf beschilderde mokken en een kookboek voor beginners. 'Ah, nou moet ik er echt aan geloven,' roept ze. 'Staat er ook een recept in voor croissants?' Jeroen zit bij de haard en knipoogt naar haar. Zal ze hem een keer te eten vragen? Ze ziet hem geïrriteerd in zijn broekzak graaien. Zijn telefoon gaat.

Paula draait zich lachend naar hem om. 'Wie is dat, broer, Marijke zeker? Om je een fijne Kerst te wensen?' Ze geeft hem plagend een por in zijn zij. 'Heeft ze weer dienst? Waarom wilde ze eigenlijk niet komen?'

'Hmm, gaat je geen bal aan, zusje.' Hij mompelt nog wat en typt op zijn telefoon, weer een berichtje en nog een; ten slotte verandert zijn grimas in een glimlach. Hij staat grinnikend op en loopt naar de keuken.

Tessa wil maar een ding weten, *wie is Marijke? En waarom glimlachte hij zo toen hij haar berichtjes las?* Ze durft het niet te vragen en niemand komt erop terug als Jeroen weer de kamer inkomt. Ze spelen ganzenbord en Tessa laat Daan winnen. Ze is er met haar gedachten niet meer bij. *Jeroen heeft een vriendin.* Het kwam als een mokerslag bij haar binnen. Natuurlijk heeft hij een vriendin, wat dacht ze wel niet? Zo'n leuke vent, die loopt niet zomaar vrij rond.

Na een fantastische middag en een verwarrende avond door Jeroens plotselinge afwezigheid, loopt ze naar de auto. Ineens staat Jeroen weer voor haar neus. Ze vroeg zich al af waar hij was bij het afscheid zojuist.

'Moest nog even bij de kalveren kijken,' mompelt hij. Hij opent haar portier en maakt een wuifgebaar, 'mevrouw.'

'Bedankt.' Ze stapt in, en haar hart klopt in haar keel als hij zich naar haar toe buigt en haar drie zoenen geeft.

'Tot snel, leuk dat je er was ... echt.' Hij gooit de deur met een smak dicht en zwaait haar lachend uit.

Met een lach op haar gezicht en een warm, maar ook wat verward gevoel rijdt ze naar huis. Op haar telefoon staan nog wat berichtjes. Natuurlijk van Lisa, zelfs nog een van haar

stiefbroer uit Australië en een van Matthew: *“Happy Christmas beautiful, see you soon. Love M”*. Het doet haar glimlachen. Matthew. Op zijn geflirt kan ze tenminste altijd rekenen. Oh ja, haar date! Tjee, wat gebeurt er in een korte tijd toch veel. Wanneer was het ook alweer? Donderdag al! *Shit, helemaal vergeten*. Ze stuurt hem een berichtje terug: *“Tot gauw x”*.

Thuis mijmert ze met een wijntje op de bank over de gebeurtenissen van de dag. Het was zo gezellig, en oké, Jeroen heeft dus misschien een relatie, maar hij was zeker weten onder de indruk van haar. Eerst maar eens uitzoeken wie die Marijke nu precies is en als ze zijn vriendin is, waarom was ze er dan niet? Paula had het ook raar gevonden. En haar date met Matthew, wat moet ze daar nou weer mee? Na wat gepieker stopt ze alle mannenproblemen weg en kruipt ze lekker onder de wol. Die nacht droomt ze van haar vader, de boerderij, haar oude schooltijd, een Schot op de boerderij en Jeroen in een kilt.

Tweede Kerstdag blijft ze thuis. 's Morgens hangt ze voor de tv en 's middags trakteert ze zichzelf op pizza. Na de pizza trekt ze haar snowboots en winterjas aan. Zal ze met de auto? Nee, ze heeft al genoeg gezeten. Een beetje frisse lucht zal haar goed doen. Buiten spelen kinderen op straat en ze blijft even staan om te genieten van hun gelach en spel. De kleine sneeuwpop op de parkeerplaats krijgt net zijn sjaal om. Na een stevige wandeling komt haar plaats van bestemming in zicht. Het is mistig en koud op de begraafplaats. Haar schoenen knarsen op het sneeuwbevoren pad. Aangekomen bij het graf blijft ze even staan. Het ziet er netjes verzorgd uit nu, heel anders dan de eerste keer dat ze hier was. Ze knielt neer en veegt de sneeuw wat aan de kant. Kan ze het laten gaan? Ze voelt verdriet diep in haar binnenste. Het is een harde bal die ze al heel lang op heeft weten te sluiten. Haar gedachten gaan terug naar gisteravond, de dienst in de kerk, het kaarsje dat zij aanstak en het kaarsje van Daan. Voor opa. Verlies. Altijd maar verlies. Ze sluit haar ogen en neemt een diepe ademteug, waarna ze langzaam, in kleine dampwolkjes, weer uitblaast. Voorzichtig laat ze de bal in haar binnenste los. Een traan vloeit langs haar wang. Al gauw volgen er meer. Laat het verdriet stromen, had Paula haar gezegd. Je moet rouwen. Paula heeft gelijk. Ze zakt door haar knieën en huilt in stilte om haar ontnomen jeugd. Wat was ze gelukkig geweest in Vleuten met papa en Bas. Beelden van vroeger worden afgewisseld met beelden van nu. Woede voor de vrachtwagenchauffeur maakt plaats voor woede voor haar moeder. Maar ook die ebt uiteindelijk langzaam weg. Natuurlijk miste ze papa en Bas, maar het was vooral

het huis vol gezelligheid dat ze zo moest missen, en dat had ze in Laren nooit meer terugvonden. Had ze dat eigenlijk wel een kans gegeven? Een echte kans? Ze zat midden in haar puberteit en haar moeder wist vast niet wat ze met haar aan moest, ze schopte overal tegenaan. Ja, nu ze kritisch naar zichzelf durft te kijken, realiseert ze zich wel dat ze haar moeder en Eduard niet overal de schuld van kan geven. Haar knieën zijn kletsnat en ijskoud, stram staat ze op en veegt de tranen van haar gezicht. Een duif die komt aanvliegen, haalt haar uit haar mijmeringen. Hij scharrelt wat rond en houdt zijn kopje scheef. 'Sorry beestje, ik heb niks voor je.' Haar stem klinkt wat schor. Ze stampet met haar voeten om het weer een beetje warm te krijgen en loopt terug naar de auto.

Terug in haar appartement zet ze de tv aan, zapt ze langs alle kerstklassiekers en belt Lisa voor een lang gesprek. Toch durft ze niks over Jeroen te zeggen tegen haar beste vriendin. Gelukkig heeft Lisa nooit gebrek aan gesprekstof. En krijgt ze een uitnodiging voor Oudejaarsavond.

'Weet je wat,' zegt Lisa, 'er is hier geen bal aan, ik heb nog maar drie wijntjes op, ik neem een koffie en kom jouw kant op!'

'Wat? Nee, drie wijntjes is te veel, Lies, dat doe je niet, ik kan ook wel naar jou anders.'

'In mijn ieneminie flatje is niks aan, we kunnen wel de stad in.'

'Nee, daar heb ik nu echt even geen zin in, weet je, ik kom met Oud en Nieuw wel naar dat feest waar je het over had. Blijf jij nu maar bij je ouders, ik vermaak me wel. En sorry dat ik je een beetje verwaarloosd hebt.'

'Jij mij? Ik jou! Ik ben nog niet eens bij jou geweest, meid, maak je niet druk. Oh, ik moet je nog vertellen ...' Tessa glimlacht, lieve Lisa, hectische, drukke en knettergekke Lisa. Ze kletsen nog wat en hangen op. Tessa bladert wat in het kookboek dat ze gisteren heeft gehad. Misschien van de week maar eens wat simpels proberen, daagt ze zichzelf uit.

Paula

Eindelijk had ze een paar dagen vrij gehad, Eerste Kerstdag was super, Tweede Kerstdag gezellig en nu moet ze weer aan het werk. Misschien dat er nog een vrije dag in zit, Paula bekijkt de roosters. Ze ziet dat ze door de vele zieken krachten te kort komen, *verdorie*. Voorlopig geen extra vrije dag voor haar. Nikkie ziet haar puzzelen en vraagt wat er aan de hand is. Als ze uitlegt dat ze graag nog wat vrij wilde hebben, biedt Nikkie aan morgen haar

dienst te ruilen. Blij vliegt ze Nikkie om de hals. Morgenochtend kan ze in ieder geval uitslapen. Heerlijk. Dan draait zij volgende week de dienst van Nikkie. Ze gaat aan de slag en werkt aan een stuk door. Die vrije ochtend, morgen, laat ze zich niet afnemen.

Na een langere dag dan noodzakelijk ploft ze op de bank, Daan is uit logeren en ze wil een film opzetten als haar telefoon oplicht, Tessa. Haar vriendin klikt gejaagd. 'Rustig, ik versta je amper, wat is er aan de hand?'

Tessa ratelt aan een stuk door: 'Klokslag halfzeven stond ik onder de Dom, geen Matthew. Kijk ik nog tig keer op mijn telefoon, stuur Matthew een berichtje, niks. Verdomme. Nou. Ik haak af. Ik weet eigenlijk niet waarom ik jou er nu mee lastig val, maar ...'

Paula snapt eindelijk wat er aan de hand is. 'Daan is uit logeren, zal ik komen?' stelt ze voor.

'Joh, dat hoeft niet, voordat je hier bent en je hebt vast al gegeten.'

'Eet jij dan wat in de stad, dan kom ik gewoon. Punt.' Paula voelt zich schuldig, ze had niks opgeschreven, zou ze toch de verkeerde datum of tijd hebben onthouden? *Shit, shit, shit.*

Tessa denkt er heel anders over. 'De lul is het gewoon vergeten, of ligt hoogstwaarschijnlijk met een ander in bed.'

'Welnee, dat geloof ik niet, ik zie je zo. Weet je, ik heb een beter plan, we gaan gewoon samen naar de film!' Daar stemt Tessa uiteindelijk wel mee in en Paula hangt op, nadat ze Tessa nogmaals heeft gezegd vast wat te gaan eten. Ze graait haar tas van de bank, stapt in de auto en parkeert bij het station. Natuurlijk werkt de kaartjesautomaat niet meteen en mist ze nog bijna de trein.

In de stad belt ze Tessa en even later ziet ze haar vriendin zitten in een gezellig bruin café. Ze heeft een tafeltje aan het raam en is in discussie met een leuk uitziende man die een biertje voor haar neerzet. Ze gaat naar binnen, kust Tessa gedag en gooit haar jas over de stoelleuning.

'Dus toch een tafeltje voor twee.' De barman neemt Paula schattend op, voor hij wegloopt, en komt dan terug met een vol dienblad. Hij zet lachend een biertje voor haar neer. Als ze wil protesteren, pakt Tessa haar arm. 'Hij maakt er een sport van iedereen in biertjes in te delen, ik had deze gekregen en moet toegeven, het is een goede.'

'Vreemde gast, maar goed. Dan sla ik de koffie vanavond wel over.'

'Echt lekker, deze.' Tessa knikt naar haar bierglas.

'Heeft Matthew nog teruggebeld?' Informeert Paula.

'Nope. En ik laat nu niet meer mijn avond verpesten door die stomme eikel.'

De biertjes smaken goed. 'Op een avond zonder mannen dan?' Ze klinken lachend. Paula kijkt de barman na. 'Leuke vent. Lekker kontje.'

Tessa kijkt haar vriendin fronsend aan en barst dan in lachen uit. 'Jij hebt de smaak te pakken!'

'Hoe bedoel je?' Ze voelt de alcohol wel naar haar hoofd stijgen.

'Eerst een date met Ruud, terwijl je zei nooit te daten en nu de barman,' zegt Tessa plagend. 'Maar je hebt gelijk, hoor, hij ziet er zeker goed uit. Zal ik maar meteen zijn nummer vragen?' Ze kijkt naar de bar, waar de man zojuist weer een lading biertjes op zijn dienblad zet.

'Ja daag, zo'n knappe vent en met zo'n beroep? Die heb je nooit voor je alleen. Bovendien heb je de drukste kroeg van Utrecht uitgezocht. Die vent heeft geen klagen aan aandacht vanavond.'

'Kom je hier vaker?'

'Al lang niet meer, maar vroeger ...' Ze schatert en gooit dramatisch haar armen omhoog.

'We kunnen ook hier blijven. Ik hoef niet naar de film. Ze zetten straks de muziek aan, kunnen we dansen.'

'Ach ja, waarom niet.'

'Alleen ...' Tessa trek haar wenkbrauw op en kijkt haar aan. Oh, shit dat was niet heel tactvol.

'Wat?'

'We moeten echt een dansoutfit voor je scoren.' Paula snapt toch wel, dat een kabeltrui geen uitgaansoutfit is?

'Een dansoutfit? Is dit niet goed, die trui kan uit, hoor. Oh ...' Paula haar gezicht betreft.

Shit, dit heeft ze niet goed aangepakt. 'Niet dat dit niet goed is!' Tessa begint sneller te praten, ze voelt zich opgelaten.

'Ik snap je wel, geen probleem. Gaan we toch terug?'

'Ben je gek? Het is toch koopavond? En uitverkoop!' Tessa springt op, rekent af en roept: 'Tot straks!' De barman kijkt haar verbaasd aan met zijn volle dienblad.

Ze geeft Paula haar jas en trekt haar vriendin mee de stad in. De meiden hebben nog een half uurtje voor de winkels sluiten. Tessa bedenkt hardop waar ze het beste heen kunnen gaan. Paula zegt dat ze haar Fashioncheque nog ergens in haar tas heeft, maar Tessa trekt haar mee naar de Oude Gracht. Bij een leuke winkel pakt ze een strakke rode broek en een zwart shirt met glitterletters uit het rek. Paula kijkt er bedenkelijk naar, maar Tessa duwt haar in het pashokje. 'Gewoon aantrekken, meid. Kijk, er staat *sexy girl* op.'

Paula weet nu weer waarom ze een hekel heeft aan shoppen. Eerst alles uit, dan van alles aan en de hokjes zijn altijd te klein. In het licht ziet haar naakte lichaam er nog witter uit en ... Zuchtend en kreunend trekt ze de broek over haar kont. Die biertjes van zonet werken ook niet echt mee. Tot haar verrassing zit de strakke broek best lekker. Maar ze schrikt als ze zichzelf in de spiegel ziet. *Wat strak!*

'Showen!' hoort ze Tessa roepen.

Voorzichtig schuift ze het gordijntje open en laat alleen haar gezicht zien. 'Die broek zit echt strak, je ziet onwijs mijn kont!'

'Kom nou naar buiten.' Tessa trekt Paula naar voren. 'Wauw, staat je super goed!' Het is een skinny jeans, meid. Dat strakke hoort zo. Trek dat shirt er nu eens bij aan.' Tessa duwt Paula terug het hokje in.

Paula trekt haar T-shirt uit en trekt het eveneens strakke shirtje over haar hoofd. Dan stapt ze weer naar buiten en staat weifelend voor de spiegel. Ze probeert haar achterwerk in beeld te krijgen, door haar hoofd over haar schouders te draaien tot haar nek pijn doet.

'Ik wou dat ik nog zo'n strakke kont had,' verzucht de verkoopster die erbij komt staan. 'Deze past er ook goed op en de shirtjes zijn twee voor de prijs van een. Die broek is voor de helft. Daar kan je 'm echt niet voor laten liggen, meid!'

'We nemen ze. Heb je een schaar? Ze houdt dit aan namelijk.' De verkoopster overhandigt haar een schaar en Tessa knipt de kaartjes eraf. 'Alleen die gympen, die kunnen er niet onder.'

'Het is al negen uur,' zegt Paula.

'Wacht maar even, mijn vriendin werkt hiernaast. Ik bel haar wel, als jullie snel zijn, houdt ze de deur nog wel even open.' De verkoopster pakt haar telefoon en schuift met haar lange gelakte nagels over het toetsenbord.

Bij de buren scoren ze nog een paar mooie zwarte laarsjes. In de spiegel van de schoenenwinkel maken ze zich op met het beetje make-up dat Tessa in haar tas heeft.

De meiden zijn helemaal klaar voor een avondje stappen. 'De onverwachte avonden worden altijd de leukste,' zegt Tessa. Ze steekt haar arm genietend door die van haar vriendin.

Terug in het café van zo-even is het inderdaad al een stuk drukker. De tafels worden net opgeruimd in een luik onder de vloer en de meiden nemen plaats aan de bar. Paula ziet Tessa de barman wenken. Wat is haar vriendin van plan?

'Jij kent de meeste mensen hier wel, zijn er nog leuke vrijgezellen mannen? Ik zoek een goed exemplaar voor mijn vriendin.'

Paula weet niet wat ze hoort. Ze weet niks uit te brengen, maar krijgt een knalrood hoofd. De man grijnst. 'Ik wil wel met haar uit.' Hij geeft Paula een knipoog.

'Oh ja, dat geloof ik graag ...'

'Bas,' vult de jongeman de leegte in.

'Dat geloof ik graag, Bas, maar aangezien jouw beroep ... denk ik niet dat je een heel betrouwbaar exemplaar bent.'

'Dat zei je er niet bij, je zocht een goed exemplaar. Ik ben een aardig goed exemplaar.' Hij zet nog twee biertjes neer. 'Van het huis, voor de twee mooie dames.' Met een laatste knipoog draait hij zich weer om naar andere klanten.

Paula krijgt het warm, ze is een beetje boos op Tessa. Praten over haar alsof ze er niet bij staat. Maar ... die mooie man wilde met haar uit, met háár! Ze stoot Tessa aan. 'Dat doe je niet nog een keer, hoor.'

'Sorry,' verontschuldigt Tessa zich.

Paula heeft echter heus wel door dat haar vriendin er geen bal van meent. 'Ik ga naar het toilet.' Daar kijkt ze in de spiegel. Wat zei Tessa nou laatst? Vind jezelf sexy, dan één je sexy. Goed. 'Ik ben sexy, sexy Paula.' Ze werpt zichzelf een zwoele blik toe. Met haar hoofd trots geheven loopt ze niet richting de bar, maar flaneert erheen. Ze zoekt de barman, *Bas was het toch?*, en houdt even zijn blik vast voordat ze weer plaatsneemt op haar kruk. Hij lacht naar haar. *Yes*.

Na de biertjes trekt Paula Tessa mee naar achteren, waar een klein dansvloertje is. Tessa is duidelijk aangeschoten en Paula staat ook niet heel stevig meer op haar benen. Ze dansen

een tijdje. Tessa moet nodig naar het toilet en gebaart naar haar vriendin, die haar duim opsteekt en naar de bar wijst. Net als Paula naar de bar wil lopen, komt Bas de dansvloer op en blokkeert haar de weg. Hij pakt haar bij haar heupen en natuurlijk zet de dj net een sexy langzaam nummer in. Paula sputtert niet tegen, integendeel. Ze is niet zenuwachtig, niet gespannen, ze is sexy Paula, *met precies genoeg biertjes op*, denkt ze er lachend achteraan. Bas buigt zich naar voren en fluistert in haar oor: 'Jij bent de leukste dame die sinds tijden voet in dit café heeft gezet. En dat wil wat zeggen, want er komen een hoop dames het café in. Ik heb pauze, loop je mee naar buiten?' Zonder haar antwoord af te wachten, pakt hij haar hand. Hij verwacht gewoon dat ze als een mak lammetje meeloopt? Tot haar eigen verbazing doet ze dat ook.

'Jij ook?' Bas biedt haar een sigaret aan, nadat hij er zelf een tussen zijn lippen heeft gestoken.

Paula pakt rustig het pakje aan, neemt de sigaret uit zijn mond en stopt die weer terug in het pakje. Ook het pakje verdwijnt weer in zijn broekzak. 'Ik hoef geen sigaret,' zegt ze zachtjes in zijn oor.

'Wat wil je dan?'

'Dit.' Ze strijkt met een vinger over zijn lippen en hij buigt met een brede grijns naar voren.

Zijn kus is heerlijk. Paula woelt door zijn haar en zijn handen glijden van haar middel af naar beneden.

Koop het hele e-boek op: <https://www.smashwords.com/books/view/1017481>